

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

4

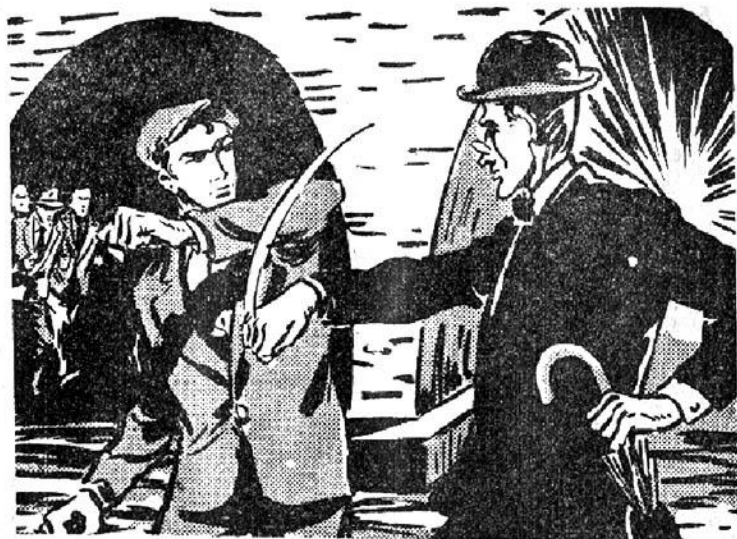
13

ΔΕΚΑ ΤΡΙΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΟ
ΦΑΝΤΑΣΜΑ
ΤΩΝ
ΥΠΟΝΟΜΩΝ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΩΝ ΥΠΟΝΟΜΩΝ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Τò φάντασμα
που σταυροκοπιέται!

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. Κάτω, βαθειά, στις τεράστιες βολωτές και σκοτεινές σπραγγές των υπονόμων της Νέας Υόρκης.

Ένα «φάντασμα» με άσπρη μακριά κουκούλα, προχωρεί αργά και με μεγάλες προφυλάξεις. Κάθε τόσο γυρίζει, σαν ανήσυχος και κυττάζει πίσω του. Όταν φθάνει στις διασταυρώσεις των σκοτεινών τούνελ, οι προφυ-

λάξεις του γίνονται ακόμα μεγαλύτερες...

Τέλος σταματάει και κρύβεται πίσω από τη μικρή προεξοχή ενός ένισχυντικού ντουβαριού. Κάτω από το άσπρο ράσσο του σφίγγει δυό δωδεκάσφαιρα πιστόλια. Παραμονεύει άκίνητο.

Ξαφνικά βαρύ ανδρικό ποδοβολητό ακούγεται να πλησιάζει από την κατεύθυνση που έχει μέτωπο και περιμένει το φάντασμα.

Ό θόρυβος των βημάτων

ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή γίνε-
ται πιὰ ἔντονος. Ὁ ἄγνωστος
ἐνθωπος ἔχει φθάσει, πιὰ
πολὺ κοντά. Ἡ ἀκαθόριστη
σιλουέττα του περνάει πλάι
ὄπὸ τὸ κουμμένο φάντασμα.
Ἄν δὲν ἦταν σκοτεινὰ καὶ
διακοίνασε τὰ χασακτηριστι-
κὰ του θὰ βλέπαμε πῶς ὁ ἄ-
γνωστος αὐτὸς ἄνδρας εἶναι
πολὺ γνωστός μας. Τὴ ἴδιο
καὶ ἂν τὸ φάντασμα δὲν ἦ-
ταν σκεπασμένο μὲ τὴν ἄ-
σπρη κουκούλα. θὰ γουρλόνα
με ἄπλ. κατάπληξι τὰ μάτια
μας βλέποντας ποιὸς εἶναι!

Καὶ νά: Τὸ φάντασμα ξε-
πετάει ἀπὸ διὰ ἀνοίνυστα
τοῦ ἄσπρου ράσσου, τὰ ἄπλι
σιμένα γέοια του. Κοτευθίνει
τὴς κάννες καὶ τῶν διὰ πιστο-
λιῶν του ποδὸς τὸ στῆθος τοῦ
ἄγνωστου πού περνάει τώ-
ρα σὲ πολὺ μικρὴ ἀπόστασι.
ὄπὸ μπροστὰ του. Καὶ τρε-
βάει ταυτόχρονα τὴς σκανδά-
λες.

Δυὸ πυροβολισμοὶ ἀντη-
χοῦν γιὰ μερικὲς στιγμὲς
στὴς ὑπόγειες σήσαγγες.

Ὁ ἄγνωστος στισματῆρι ἀ-
πότομα. Ἐκουμπώνει ἀτάρα-
χος τὸ ποικάμισό του. Ψά-
χνει μὲ τὴ δεξιὰ παλόνη
τὸ στῆθος του, βοίσκει τὴς
δυὸ σφαίρες πού εἶνε δεινῆ
καὶ τὴς πετάει μὲ περιφρόνη-
σι κάτω. μουμουρίζοντας
μὲ φωνὴ ἄγνωστη σ' εὐᾶς.

— Νὰ πάρη ἡ δογὴ!... Σί-
γουρα θὰ μοῦ τρύπησαν τὸ
ποικάμισο. Αὐριο πρέπει νὰ
τὸ στείλω στὴ μονταρίστοα.

Μεταλλικὸς κρότος ἀκού-
γεται στὸ στεγνὸ πλακόστρω

το τοῦ ὑπνόμου ἀπὸ τὴς δυὸ
σφαίρες πού πετιῶνται μὲ
ὄρμη κάτω.

Τὸ φάντασμα τραβάει γιὰ
δεύτερη φορά τὴς σκανδάλες
τῶν δυὸ πιστολιῶν του. Ὁ
ἄγνωστος ψάχνεται πάλι καὶ
ξαναπετάει ἄλλες δυὸ σφαί-
ρες κάτω.

Ὁ ἄνθρωπος πού βροίσκε-
ται κάτω ἀπὸ τὴν ἄσπρη κου-
κούλα, ἀνασηκώνει τώρα τὴς
κάννες του. Τὴς κοτευθίνει
στὸ κεφάλι τοῦ ἄγνωστου
καὶ πυροβολεῖ γιὰ τρίτη φο-
ρά.

Ὁ «Ἀλεξίσφαιρος» φτύνει
τῶρα μὲ ἀηδία ἀπὸ τὸ στό-
μα του ἄλλες δυὸ σφαίρες,
μουμουρίζοντας ἀγανακτη-
σμένος πάλι:

— Ἀνάθεμά τες! Παοα-
λίγο νὰ τὴς καταπιῶ καὶ νά...
βαρυστομαχιάσω.

Καὶ οἱ σφαίρες αὐτές, κα-
θὼς πέφτουν κάτω, κάνουν
τὸ χαρακτηριστικὸ μεταλλικὸ
κρότο τους.

Τὸ φάντασμα τραβάει τώ-
ρα, γογγύρα καὶ μὲ λύσσα,
κι' ἄλλες ἐννέα φορές τὴς
σκανδάλες. Τὰ δυὸ δωδεκά-
σφαιρα πιστόλια του ἔχουν
ἀδειάσει πιὰ.

Ὁ ἄγνωστος πλησιάζει τὸ
φάντασμα πού ἐξακολουθεῖ
νὰ κρατᾷ τὰ πιστόλια του
προτεταμένα, καὶ ὑποκλίνεται
εὐγενικά:

— Σᾶς συγγαίω γιὰ τὴ
σκοποβολὴ σας, κύριε ὄχι ὁ-
μως καὶ γιὰ τὴ νοημοσύνη
σας. Ἀπὸ τὸ «κλώτσημα»
τῶν πιστολιῶν σας στοὺς δυὸ
πρώτους πυροβολισμοὺς, ἔ-

πρεπε να είχατε καταλάβει. Και να μη χαλούσατε άσκοπα τόσα άσφαιρα φυσιγγια με τα όποια είχα αντικαταστήσει τις πραγματικές σας σφαίρες! Θα σας άποζημιώσω όμως άμέσως γι' αυτές με δυο βλήματα που δεν άστοχούν ποτέ!

Και τινάζοντας με όρμη το χέρι του δίνει δυο δυνατά χαστούκια στο σκεπασμένο πρόσωπο του φαντάσματος. Ένα στο δεξι και ένα στ' άριστερο μάγουλο.

Ύστερα, ύποκλίνεται πάλι με την ίδια εύγένεια, και γυρίζει, ξεκινάει άτάραχος προς το βάθος του τούνελ.

Το φάντασμα μεταθέτει στο άριστερό χέρι και το άλλο πιστόλι. Και με το δεξι, που του μένει ελεύθερο, σταυροκοπιέται, ψιθυρίζοντας χαμένα:

— Σίγουρα όνειρο θα βλέπω!

Συμμορία των ύπονομών

ΤΗΝ ΑΛΛΗ μέρα το πρωί:

Ο δαιμόνιος Έλληνο αμερικανός ντέτεκτιβ Μάξ Μπάρ, φθάνει άλαφιασμένος στο γραφείο του άσπονδου φίλου του άστυνομικού έπιθεωρητού Κούκ Μπέριμαν:

— Κάποιο κακό θα μου συμβή, Κούκ! Κάποιο μεγάλο κακό!

Ο έπιθεωρητής τον ρωτάει με προσποιητή άνησυχία:

— Λαιμπρά! Μήπως πρό-

κειται να... παντρευτής τη Τζιν Άστορ (*);

Σα να μη τον άκουσε ό ντέτεκτιβ, συνεχίζει:

— Είδα ένα όνειρο! Ένα φοβερό όνειρο! Και τα όνειρα, έμένα, μου βγαίνουν! Ο Μπέριμαν τον κυτάζει με όικτο:

— Σα δεν ντρέπεσαι, δυο μέτρα μπόι, να κουβεντιάζεις στον είκοστό αιώνα για όνειρα!

Ο Μάξ Μπάρ συνεχίζει σα να μιλάει μονάχος του:

— Είδα λέει, πώς προχωρούσα σε κάποιο ύπόγειο σκοτεινό τούνελ... Ξαφνικά ένα τρομερό φάντασμα παρουσιάζεται μπροστά μου! Τραβάει δυο δωδεκάσφαιρα πιστόλια και τα άδειάζει επάνω μου!

Εικοσιτέσσερις σφαίρες με χτύπησαν στο στήθος και στο κεφάλι, χωρίς να μου κάνουν τίποτα! Ούτε την παραμικρή γρατζουνιά!... Έπιανα τις σφαίρες και τις ξαναπετούσα κάτω. Ντίνν, κάνανε στο πλακόστρωτο. Όσες τύχαινε να μπαίνουν στο στόμα μου, προλάβαινα και τις έφτυνα προτού τις καταπιώ!

— Λαιμπρά! Κι' ύστερα;

— Κάτι άλλο είπα ή έκανα, μα δεν θυμάμαι. Τέλος χαιρέτησα τον άποτυχημένο δολοφόνο μου και... ζύπνησα! Δεν είναι λοιπόν φοβερό όνειρο; Τι να σημαίνει άραγε;

(* Νέα, όμορφη και τετραπέρατη μεξικανή δημοσιογράφος κι' έρασιτέχνης ντέτεκτιβ. Ίδιαίτερη συμπάθεια του Μάξ Μπάρ.

‘Ο ψηλόλιγνος έπιθεωρητής με τὸ δυσανάλογα μεγάλο κεφάλι καὶ τὶς ἀπέραντες πατούσες, τακτοποιεῖ τὰ συμπατένια γυαλιὰ στὴ μύτη τῆς μύτης του:

— Ξέρεις, τί σὲ συμβουλεύω, Μάξ; Ἀντὶ νὰ βλέπης ὄνειρα γιὰ τοὺς ὑπονόμους, νὰ ἀσχολῆσαι καλύτερα μετὴ φόβερῃ συμμορία ποὺ ἔχει στήσει τὰ λημέρια τῆς μέσα σ’ αὐτούς. Κάθε νύχτα ἔχουμε καινούργιες ἀπαγωγές κι’ ἐξαφανίσεις πλουσίων πολιτῶν. Καί, ὅπως ξέρεις τὰ πτώματά τους βρίσκονται τὸ ἄλλο πρωτὶ στοὺς βούρκους τῶν ὑπονόμων μας. Τὸ κακὸ ἔχει φθάσει στὸ ἀπροχώρητο! Ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἐπικηρύξει μὲ πεντακόσιες χιλιάδες δολλάρια τὸ κεφάλι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς συμμορίας Μπαρόζα. Μὰ ἡ ἀστυνομία μας δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀνακαλύψῃ πουθενά. Ἐχουμε κυριολεκτικὰ ἀνασκάψει τοὺς ὑπονόμους! Καὶ ὅμως εἶναι βέβαιο πὼς κρύβονται κάπου ἐκεῖ μέσα... Τί θὰ γίνῃ μ’ αὐτὴ τὴν κατάστασι κύριε δαιμόνιε ντέτεκτιβ; Πῶς θὰ διορθωθῇ αὐτὸ τὸ κακὸ;

‘Ο Μάξ Μπῶρ, ἀφηρημένος στοὺς δικούς του συλλογισμούς, πετάει μιὰ πρόχειρη λύσι:

— Νὰ καταργήσουμε τοὺς ὑπονόμους, Μπέρμιαν.

— Καὶ τί νὰ κάνουμε;

— Βόθρους!

Καὶ συνεχίζει ἀμέσως τὸ χαβὰ του...

Θηλυκὸς
δνειροκρίτης

Σ Ε ΠΑΡΑΚΑΛΩ, Μπέρμιαν: Κάνε μου ἄν θέλῃς μιὰ μικρὴ χάρι καὶ θὰ σ’ εὐγνωμονῶ! Ἄν καταφέρω νὰ σωθῶ, σὲ ἐσένα θὰ χρωστῶ τὴ ζωὴ μου!

‘Ο ἐπιθεωρητῆς τὸν διαβεβαιώνει:

— Ἄν αὐτὰ ποὺ λὲς σ’ ἐμένα, πᾶς καὶ τὰ πῆς στὸ δευθυντῆ τοῦ Δημόσιου Ψυχιατρείου, θὰ σὲ κρατήσῃ ἀμέσως στὴν πρώτη θέσι καί... θωρεᾶν μάλιστα.

‘Ο Μάξ Μπῶρ χαμπᾶρι δὲν ἔχει ἀπ’ ὅσα τοῦ λέει. Καὶ συνεχίζει:

— Ἡ Τζίν εἶναι ἀφθαστὴ στὴν ἐξήγησι τῶν ὀνείρων. Ὅσες φορές μοῦ ἐξήγησε ὀνειρα ποὺ εἶδα, βῆγκαν ὅπως ἀκριβῶς μοῦ τὰ εἶπε... Παρακάλεσέ την λοιπὸν νὰ ὀτη ἐξηγήσῃ. Θὰ με ὑποχρεώσῃς!

— Καὶ γιατί δὲν τὴν παρακάλες ἐσύ;

— Εἶναι δυὸ — τρεῖς μέρες ποὺ ἔχουμε ψυχραυθῆ, Κούκ. Αὐτὴ εἶχε τὸ ἄδικο καὶ πρέπει νὰ μοῦ μιλήσῃ πρώτῃ. Ἄν πάω νὰ τὴ ρωτήσω γιὰ τὸ ὄνειρο, θὰ φανταστῇ πὼς εἶναι πρόσχημα γιὰ νὰ τὰ ξαναφτιάξουμε... Δὲν ἔχω βλέψεις καί... μάρτυρες πῶς τὸ εἶδα!

‘Ο Μπέρμιαν δίνει τόπο στὴν ὀργή:

— Λαιμπρά! Σὲ λίγο μοῦ χει πῆ πὼς θὰ περάσῃ γιὰ νὰ τῆς δώσω καινούργια στοὶ χεῖα γιὰ τὴ δράσι τῆς συμ-

μορίας τών υπονόμων. Θά τῆς πῶ και τὸ ὄνειρό σου...

— Οὐτέκτιβ ἐξανίσταται:
— Ποιό ὄνειρό μου; Τὸ δικό σου ὄνειρο, Κούκ!

— Ἐγὼ τὸ εἶδα!

— "Οχι βέβαια, ἀλλὰ νὰ πῆς πῶς τὸ εἶδες ἐσύ! Ἄλλοιῶς, ὄχι μόνο δὲν θὰ στὸ ἐξηγήση, μὰ θὰ μὲ πάρη και στὸ μεζέ. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα: Θέλεις νὰ πάρη στὸ μεζέ ἄμένα!

— Μὴν ἀνησυχῆς, Μπέριμαν. Ἐσένα σὲ σέβεται. Ἄλλωστε θὰ εἶναι και ἡ πρώτη φορά που θὰ τῆς ζητᾶς νὰ σοῦ ἐξηγήση ὄνειρο. Ἐγὼ τῆς ἔχω πρῆξει τὸ σκῶτι μὲ τὰ δικά μου!

Ἄπιθεωρητῆς κουνάει τὸ κεφάλι του:

— Ἄς εἶναι... Θὰ σοῦ κάνω κι' αὐτὴ τῆ χάρι. Θὰ τῆς ζητήσω συγγνώμη και θὰ τῆς πῶ πῶς τὸ ὄνειρό εἶναι δικό μου!

— «Συγγνώμη»; Γιατί; ῥωτάει παραξενεμένος ὁ Μὰξ Μπῶρ.

Και ὁ Μπέριμαν τοῦ τῆ δίνει κατακέφαλα:

— Γιατί «βλακείες» δὲν βλέπω ἐγὼ στὸν ὕπνο μου!

Ἄπιθεωρητῆς ἀπορεῖ:

— Ἀλήθεια; Δὲν ὄνειρεύεσαι λοιπὸν ποτέ: τί κάνεις τὴν ἡμέρα;

Ἄπιθεωρητῆς μένει ἄναυδος και ὁ Μὰξ Μπῶρ τὸν ἀποχαιρετᾶει θριαμβευτῆς:

— Ὁρβουάρ, Κούκ... Θὰ ξαναπεράσω νὰ μοῦ πῆς τῆν ἐξήγησι τοῦ ὄνειρου μου!

Βγαίνει ἀπὸ τὸ γραφεῖο

Ἄπιθεωρητῆς Μὰξ Μπῶρ

τοῦ ἄσπουνδου φίλου του και προχωρεῖ στὸ διάδρομο. Λίγο πιὸ πέρα, δεξιὰ βρίσκεται ἡ καντίνα τῶν ἀστυνομικῶν γραφείων. Μπαίνει νὰ πῆ στὸ πῶδι ἕναν καφέ. Τὸ πρῶτο που προσέχει ἐκεῖ εἶναι μιὰ κατόμαυρη γάτα.

— Μπά; κάνει κατάπληκτος! Καινούργια γάτα, Τζῶν; Ἡ «Χιονάτη» τί γίνθηκε;

Ἄπιθεωρητῆς τοῦ ἀποκρίνεται μὲ κωμικὰ πένθιμο ὕφος:

— Ἡ «Χιονάτη» τετέλεσται, μίστερ Μπῶρ! Πάει τώρα μιὰ ἐβδομάδα που μὲ

νομάχησε μ' ένα αστυνομικό σκυλί!

— Και γιατί πήρατε μαύρη;

— Γιά... πένθος!

Η θερμόαιμη
Μεξικάνα

Η ΟΜΟΡΦΗ μελαχροινή δημοσιογράφος με τὰ μαυροπράσινα μάτια, φθάνει σὲ λίγο στὸ γραφεῖο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ. Φαίνεται κουρασμένη, στενοχωρημένη καὶ σχεδὸν ἄρρωστη.

Ὁ Μπέριμαν δὲν τὰ προσέχει ὅλα αὐτὰ καὶ προχωρεῖ ἀμέσως στὴν ἐκτέλεσι τῆς ἀποστολῆς ποῦ ἔχει ἀναλάβει:

— Εἶδα ἓνα ὄνειρο, Τζίν καὶ ξέρω πῶς ἐσύ μπορείς καὶ τὰ ἐξηγείς...

— Δὲν ἔχω κέφι σήμερα, μαίτρ... Ἄν ξαναδῆτε ὅλη φορὰ!...

Ὁ ἐπιθεωρητῆς ὅμως ἐπιμένει:

— Λαμπρά! Μὰ ἄκουσέ με, σὲ παρακαλῶ... Εἶναι φοβερὸ ὄνειρο! Φοβάμαι πῶς θὰ μοῦ συμβῆ κακὸ!

— Σὰς εἶπα, μαίτρ! Δὲν ἔχω καμμιά διάθεσι...

— Μὰ εἶναι ὄνειρο γιὰ τοὺς ὑπονόμους. Καὶ ἡ ὑπόθεσι τῶν ὑπονόμων νομίζω πῶς σ' ἐνδιαφέρει, Τζίν.

— Μὲ ἐνδιέφερε μέχρι χθές... Ἄπὸ σήμερα δὲν μ' ἐνδιαφέρει...

— Καὶ θὰ μ' ἀφήσης σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία; Δὲν πιστεύεις λοιπὸν στὰ ὄνειρα;

— Ἐγὼ πιστεύω, μαίτρ... Ἐκεῖνα δὲν πιστεύουμε σ' ἐ-

μένα. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν πραγματοποιοῦνται... Ἔστω ὅπως, ἀγαπητὴ φίλε... Ἄς ἀκούσουμε καὶ τὸ ὄνειρό σας...

Καὶ ὁ Μπέριμαν ἀρχίζει σὰ μαγνητόφωνο ποῦ ἐπαναλαμβάνει αὐτὰ ποῦ ἄκουσε:

— Εἶδα, λέει πῶς προχωροῦσα σὲ κάποιο ὑπόγειο σκοτεινὸ τούνελ... Ξαφνικὰ ἓνα τρομερὸ φάντασμα παρουσιάζεται μπροστὰ μου!...

— Πῶς; κάνει ἢ νέα μὲ ξαφνικὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς ὅμως συνεχίζει σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ ποῦ ἔχουν μάθει παπαγαλίστικα τὸ μάθημά τους:

— Τραβάει δυὸ δωδεκάσφαιρα πιστόλια καὶ τὰ ἀδειάζει ἐπάνω μου! Εἰκοσιτέσσερις σφαῖρες μὲ χτύπησαν στὸ στήθος καὶ στὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ μοῦ κάνουν τίποτα! Οὔτε τὴν παραμικρὴ γρατζουνιά! Ἐπιανὰ τὶς σφαῖρες καὶ τὶς ξαναπετοῦσα κάτω. Ντίνν, κάνανε στὸ πλακάστρωτο. Ὅσες τύχαινε νὰ μπαίνουν στὸ στόμα μου, προλάβαινα καὶ τὶς ἐφτυνα...

Ἡ θερμόαιμη Μεξικάνα δὲν τὸν ἀφήνει νὰ προχωρήσῃ περὶ σότερο. Πετιέται ὀρθὴ καὶ σὰν μανιασμένη τίγρις χύνεται νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Ὁ «πληθυντικὸς» πάει περίπατο:

— Ἐσὺ λοιπὸν ἦσουνα; Ἐσὺ ποῦ μοῦ χάλασε τὴ μεγαλύτερη δημοσιογραφικὴ ἐπιτυχία τῆς ζωῆς μου; Ἐσὺ ποῦ μοῦ ἔκανες νὰ χάσω τὶς πεντακόσιες χιλιάδες τὰ λύτρα! Ἐσὺ ποῦ μούδωσες στὸ

τέλος και τὰ δυὸ χαστούκια;
Νά λοιπόν: πάρα πίσω!

Καὶ δίνοντάς του στὰ μὰ γουλα δυὸ κτυπήματα, πῶς δυνάτᾳ ἀπὸ ἐκεῖνα πού εἶχε δεχτῆ, χύνεται ἀμέσως μὲ τὰ νύχια τῆς νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μάτια!...

Ὁ Μπέοιμαν κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς:

— Σὲ παρακαλῶ, Τζίν!... Τσελλάθηκες, παιδί μου; Τί εἶναι σὺτὲς οἱ δημοσιογραφικὲς ἐπιτυχίες, τὰ λύτσα και τὰ χαστούκια πού λές και μοῦ τὰ δίνεις μάλιστα και πίσω; Ἡ ἐνὼ δὲν καταλαβσίνω, ἢ ἐσύ δὲν ξέρεις τί λές!...

Ἡ Τζίν Ἄστορ ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό τῆς:

— Ὡστε ἐξασκολουθεῖς νὰ μὲ κοροϊθεύεις, ἔ; Ὀνειροῦ ἦταν αὐτὸ πού μοῦ εἶπες, ἢ ἡ χθεσιννοβορδινὴ σκηνὴ κάτω στοὺς ὑπονόμους! Σὰν δὲν ντοῦπεσαι λιγάκι, μεσόκοπος ἀνθρώπος!

Ἄλλου τ' ὄνειρο
κι' ἄλλου τὸ θαῦμα

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ — μὲ κόκκινα μάγουλα ἀπὸ τὰ χαστούκια καὶ γραντζουνισμένα μούτρα ἀπὸ τὶς νυχιὲς τῆς τοουερῆς Μεξικάνες—κάτι ἀρχίζει νὰ ὑποψιάζεται. Καὶ τὴ ρωτᾷ:

— Ἐχετε ψυχραθῆ μὲ τὸ Μάξ;

— Κάθε ἄλλο! Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέσι σου! Μιά χαρὰ

εἶμαστε!... Τὸ βράδυ θὰ φάμε μαζί στὴ «Μαύρη Παπαρούνα»... Ἄλλὰ γιατί ὠτᾶς; Ὁ Μάξ δὲν εἶναι ὑπουργὸς και καταχθόνιος σὰν και σένα. Πού ἐγὼ σὲ δέχομαι μ' ἐμπιστοσύνη στὸ σπῆτι μου κι' ἐσύ πιάνεις και ἀλλάζεις τὶς σφαῖρες τῶν πιστολιῶν μου! Πού, ποιὸς ξέρει πῶς ἐμπιστες τὸ τηλεφωνικὸ ραντεβού πού εἶχα κλείσει μὲ τὸν Μπαρόζα κι' ἤρθες νὰ μοῦ κάνης τέτοια ἀνεπανόρθωτη χαλάστρα! Αἶσχος! Αἶσχος σου κι' εἶσαι και μεσόκοπος — τί μεσόκοπος;— γέρος ἀνθρώπος, δὲν λέω καλύτερα!

— Λαυποᾶ! κάνει ὁ Μπέοιμαν. Ἄλλὰ δὲν φταίς ἐσύ. Ἐγὼ φταίω πού κάθομαι και βλέπω... τέτοια ὄνειρα.

Καὶ μουμουρίζει μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀκοίση:

— Ἐνοια σου Μάξ και θὰ σοῦ τὸ πληρώσης ἀκριβά!

Ἡ Τζίν Ἄστορ πού στὸ μεταξὺ ἔγουν κάπως καλυῖται τὰ νεύρα τῆς, τὸν ὠτᾷ περὶ ἑρῶν. Ἐναρχίζοντας τὸν «πληθηντικό»:

— Ἔστο, Μάξο. Ὁτι ἔγινε—ἔγινε! Ἄλλὰ γιὰ πέστε μου: ἀφοῦ τὰ φυσίγγια τῶν πιστολιῶν μου ἦταν χωρὶς σφαῖρες, πῶς ἐπέσε τὶς πιάνετε και τὶς πετούσατε κάτω, ἢ τίς φτύνετε;

Ὁ ἐπιθεωρητῆς, πού δὲν τοῦ ἐπιτοῖπει ἡ ἀειπροῖπεια νὰ πῆ, πῶς τὸν εἶχε γενελάσει ὁ Μάξ Μπῶρ, τῆς ἀποκρίνεται:

— Ὀνειρο ἦταν Τζίν... Ὑ-

πάρχει λογική στα όνειρα; Η θερμοβαμνη Μεξικάνα τόν κυττάζει έτοιμη να τού ξαναεπιτεθή. Και ό «ένικός» ξαναμπαίνει σ' ενέργεια:

— Όστε έξακολουθείς... Έξακολουθείς να με κοροΐευσ; Σα δέν ντρέπεται γέρος — τί γέρος; — σαράβαλο, δέν λέω καλύτερα!

Ό Μπέρμαν άρχίζει να θυμώνη. Κι' οι θυμοί του είναι άπότομοι και φοβεροί:

— Λαμπρά, Τζίν. Άλλά πήγαινε στο καλό τώρα. Έχω και δουλειά...

Και προσθέτει άμέσως δυ ντατά και άγρια:

— Πήγαινε στο διάβολο να μη σέ... στείλω, πρωί — πρωί!

Η Τζίν Άστορ φεύγει κτυώντας πίσω της την πόρτα και ό Μπέρμαν συλλογιέται τρίζοντας τα δόντια του:

— Όρραία μου την κατάφερε ένας ήλιθιος ντέτεκτιβ! Φαίνεται πώς αυτός ό άνθεματισμένος της τηλεφώνησε, αλλάζοντας τη φωνή του και παρασταίνοντας τόν Μπρόζα. Και για να διασκεδάση, θα της είπε να ντυθή φάντασμα και να τόν πεισμένη στον τάδε ύπόνομο και στο τάδε σημείο του. Για να συνανηθούν τάχα και νά τού πάση συνέντευξι... Η Τζίν όμως —σαν γυναικα συμπερονολόγα — προσίλησε από τη «συνέντευξι» τα λύτσα. Πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια δέν είναι μικρό ποσό. Θα μπορούσε να βγάλη άμέσως την έφημερίδα που είναι τó

μεγάλο όνειρο της ζωής της! Όστερα — όταν πια ό Μπρόζα θα ήταν νεκρός από τις σφαίρες των πιστολιών της, θα μπορούσε να γράψη ό,τι κατέβαινε στο κεφάλι της. Ποιάς θα βρισκόταν να τη διαψεύση; Κι' ό Μάξ Μπάρ που σίγουρα θα παρουσιάστη κα μεταμφιεσμένος και μ' αλλαγμένη τη φωνή, είχε κρύψει φαίνεται στις τσέπες του μερικά θλήματα από σφαίρες πιστολιών. Και κάθε φορά που τόν πυροβολούσε, τις πετούσε, δυό—δυό, κάτω με δύναμη για να κάνουν ντίνν, η έκανε πώς τις έφτυνε... Έτσι άφού διασκεδάσε καλά, της έδωσε και δυό γερά χαστούκια, από ένδιαφέρον, για να μη τó ξανακάνη, και πήγε στο καλό... Τέλος και για να μη μείνω παραπνοημένος και γώ που δέν έφαγα χαστούκια, ήρθε και μου έιπε αυτά που μου έιπε... Κι' η Τζίν μου σερόβηισε στα μάγουλα, ξαναξοσταμένα, τα χαστούκια που είχε φάει και τó έπεισόδιο θεωρείται λήξαν!

Η γκάφα
του Μπέρμαν

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ δέν προφθαίνει να τελειώσει τους συλλογισμούς του, όταν η πόρτα του γραφείου του άνοίγει και στο κατώφλι της παρουσιάζεται χαμογελαστός ό Μάξ Μπάρ. Άμέσως όμως τó χαμόγελο σβήνει από τα χείλια του, προχωρεί προσποητά άνήσ

Ἡ θερμόαιμη Μεξικάνικα δίνει στὸν Μπέριμαν δυὸ δυνατὰ χαστούκια.

χος μέσα, στοματάει μπροστά στὸν Μπέριμαν καὶ κυττάζει κατάπληκτος τὸ πρόσωπό του:

— Ποιὸς σὲ γραντζούνησε, Κούκ; Ποιὸς σ' ἔκανε σ' αὐτὰ τὰ χάλια;

Ὁ ἐγώιστης ἐπιθεωρητὴς ποὺ δὲν θέλει νὰ τοῦ δώση τὴ χαρὰ πὼς πέτυχε ἡ φάρσα του, τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἄστα, καημένα Μάξ! Πήγα νὰ χαϊδέσω τὴ γάτα τῆς καντίνας. Σωστό ἀγρίμι! Δὲν βλέπεις πὼς μ' ἔκανε!;

— Ἡ Τζίν δὲν ἤρθε; ρωτᾷει χαμένα τάχα.

— Ὄχι, τοῦ ἀποκρίνεται.

Μοῦ τηλεφώνησε πὼς ἔχει βιαστικὴ δουλειὰ στὴν ἐφημερίδα τῆς.

— Κρίμα, μουνμουρίζει μὲ προσποιητὴ ἀπογοήτευσί.

— Γιατί;

— Γιατί ἔχασες μιὰ εὐκαιρία νὰ γελάσης κι' ἐσύ. Μόλις θὰ τῆς ἔλεγες τὸ «ὄνειρο» θὰ γίνονταν θεριὸ ἀνήμερο!...

— Μπᾶ!; Καὶ τί θὰ μοῦκανε, δηλαδή;

Ὁ Μάξ Μπῶρ χαμογελάει:

— Μὰ ὅτι σοῦκανε καὶ ἡ «μακαρίτισσα» γάτα τῆς καντίνας!

— «Μακαρίτισσα»; Γιατί;
 'Ο ντέτεκτιβ γελάει καλό-καρδα:

— Τὰ λόθος εἶναι τοῦ καφετζή, κούκ. Ἐπρεπε νὰ σὲ εἶχε εἰδοποιήσῃ πὼς ἡ «Χιονάτη» ψόφησε πρὶν λίγες μέρες. Κι' ὄχι νὰ σὲ ἀφήσῃ νὰ λὲς τέτοιες ἀνοησίες. Χά, χά, χά!

'Ο ἐπιθεωρητὴς ἀφρίζει ἀπὸ τὸ κακό του! Μόλις καὶ μετὰ βίας καταφέρνει νὰ μουγγρίσῃ ἀπειλητικά:

— Λαμπρά, Μάξ! Ὅποιος γελάει τελευταία γελάει καλύτερα!

'Ο μπῶρ ὑποκλίνεται κωμικά γιὰ νὰ φύγῃ:

— Μὲ συγχωρεῖς, Μπέριμαν. Τώρα ἐκανα τὸ λάθος πρῶτος. Τὴν ἄλλη φορὰ θὰ φροντίσω νὰ γελάσω... τελευταίος! Χά, χά, χά!...

'Η ἐγκληματικὴ ὁράσις τῆς συμμορίας τῶν ὑπονομῶν μερὰ με τὴν ἡμερὰ, πολλαπλασιαζεται. Δεκάδες πτωμάτα ληστευμένων πολιτῶν βρίσκονται κασε πρῶι στις ἀπεραντες ὑπογειες σήραγγες. Ὁ φόβος καὶ ὁ τρομος ποὺ δοκιμαζοῦν τὰ ἑκατομμύρια τῶν κατοίκων τῆς Νέας Ὠρκῆς πλησιάζει νὰ ἐξελιχθῇ σὲ πανικό. Πολλὲς οικογενεῖες ἔχουν ἀρχίσει ἤδη νὰ μεταναστεύουν σὲ ἄλλες πολιτείες. Ἐν συνεχί-σθῇ τὸ κακό, ἡ μεγαλύτερη πόλι τοῦ κόσμου κινδυνεύει νὰ ἐρημωθῇ.

'Ατέλειωτες ἔρευνες γίνονται συνεχῶς σὲ ὅλα τὰ τούν-

νελ τοῦ τεράστιου δικτύου τῶν ὑπονόμων. Πουθενὰ δὲν παρουσιάζεται τίποτα τὸ ὑποπτο. Κι' ὅμως οἱ ἀπαίσιοι συμμορίτες δὲν μπορεῖ παρά νὰ μένουν καὶ νὰ κινούνται μέσα σ' αὐτούς. Ποῦ ὅμως; Αὐτὸ ἔχει κυριολεκτικὰ ἀναστατώσει τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ πῖο πολὺ ἀπ' ὅλους τὸν ἐπικεφαλῆς τῆς διώξεως τοῦ ἐγκλήματος στὴ Νέα Ὠρκῆ.

Αὐτός, μπροστὰ στὸ καθήκον, ξεχνάει καὶ τὴ φάρσα τοῦ μὰς μπῶρ καὶ τὰ χα-στοκία τῆς Ἴζιν Ἀστορ. Καὶ ἀποψε, ὕστερα ἀπὸ προτασιδικη του, οὐα συγκεντρῶσουν καὶ οἱ τρεῖς στο διαμερισμὰ τοῦ ντέτεκτιο.

Στις οὐκα τῆ νύχτα βρίσκονται ὅλοι συνεπεις στὸ ραντεοῦ τους καὶ πινουν τὸ πρῶτο οὐίσκου:

— Λαμπρά καὶ ὅ,τι ἔγινε — ἔγινε, λειὶ ὁ Μπέριμαν. Περρασμενα ξεχασμενα!

'Η Ἴζιν Ἀστορ ποὺ στὸ μεταξὺ εχει μασει ποιος πραγματικα τῆς εἶχε κανει τὴ φάρσα στοὺς ὑπονόμους, χα μογελάει:

— Ὁμολογῶ πὼς τώρα ἐκτῶν ὕστερων δικαιῶν τὸν ἀγαπητὸ μου φίλο... Ἐπρεπε νὰ μοῦ ὠση τὸ καλὸ αὐτὸ μάθημα γιὰ νὰ πάψω νὰ εἶμαι τόσο τολμηρὴ καὶ νὰ διακινδυνεύω χωρὶς λόγο τὴ ζωὴ μου. Ἐτσι Μάξ;

— Ὅχι, Ἴζιν, τῆς ἀποκρίνεται χαμογελώντας ὁ ντέτεκτιβ. Δὲν σκέφτηκα ποτὲ νὰ σοῦ δῶσω ἓνα μάθημα, γιὰτὶ

Ξέρω πόσο... ανεπίδεκτη μα θήσεως είσαι.

— Άλλά τότε; κάνει με άπορία ή νέα. Γιατί μου σκά ρωσες όλη αυτή τη φάρσα;

Ό ντέτεκτιβ ξεσπάει στο καλόκαρδο γέλιο του:

— Για να σε προγυμνάσω, άγαπητή μου!

— Να με προγυμνάσης; Σε τί;

— Στους φόνους, Τζίν! Θα βαστούσε ποτέ ή καρδιά σου να πυροβολήσης για να σκοτώσης άνθρωπο, αν δεν νόμιζες πώς είχες άπέναντί σου τον κακούργο Μπαρόζα και πώς θα πληρωνόσουν τις φονικές σφαίρες σου με τά λυτρα των πεντακοσίων χιλιάδων δολλαρίων; Όχι άσφαλώς. Τώρα όμως πήρες το θάπτισμα του πυρός. Άρχισαμε άπό τους άσφαιρους κάλυκες και θα προχωρήσουμε στους ένοσφαιρους. Που ξέρεις; Μπορεί να φτιάξουμε κι' έμεις μιιά δεύτερη συμμορία ύπονάμων άφου πηγαίνονυ τόσο καλά οί δουλειές της πρώτης. Δόξα τώ Θεώ ή... έπίσημη Άστυνομία θ' άφήση κι' έμάς άνενόχλητους, όπως άφήνει τόνον καιρό και τους άλλους.

Ό έπιθεωρητής κτυπάει στο τραπέζι το ποτηράκι του και σηκώνεται έξω φρενών:

— Άσιμπρά, Μάξ! Όλα στα συγγνωδύ, όχι όμως και να προσβάλης μ' αυτό τον τρόπο την «Έπίσημη Άστυνομία». Είγα έσθει άπόψε έδώ, άκοιδώς για να ζητήσω τά φώτα και τη βοήθειά σου.

Δεν πειράζει όμως. Είμαι ικανός και μονάχος μου να έξοντώσω τη συμμορία του Μπαρόζα.

Και άρπάζοντας άπό την γκαρνταρόμπα το ήμισυλο και την άχώριστη όμπρέλλα του, προχωρεί στην πόρτα, μουρμουρίζοντας:

— Χαίρετε! Χαίρετε για πάντα.

Οί δεκατρείς λέξεις

Η ΤΖΙΝ κάνει μιιά κίνηση να τον έμποδίση να φύγη μιά ό ντέτεκτιβ τη συγκρατεί:

— Θα τον άφήσης να φύγη, Μάξ;

— Βεβαίως, της άποκρίνεται. Είναι έξυπνος και ίκα νός άστυνομικός. Μόνον που —έπειδή ύπάρχω έγώ— βαρυέται να αναπτύξη δική του πρωτοβουλία. Τώρα ή ανάγκη θα τον κάνει να αναπτύξη και να παραναπτύξη! Είναι ό πιο καλός μου φίλος και θέλω να τον βλέπω να στέκη στο ύψος του σαν άνώτατος άστυνομικός. Δεν είναι σωστό να τον τραβάω άπό το χεράκι.

Στο μεταξύ ό τετραπέοατος Γιούπυ, ό μικρός ποστατευόμενος του Μάξ Μπώ, ό πιτσιοίκος με τις μεγάλες ικανότητες και την καταπληκτική άστυνομική ιδιοφυία, τρέχει να του άνοίξη την έξωτειοκή πόρτα του διαμερίσματος.

Μόλις όμως ό έπιθεωρητής κάνει να ξεπεράση το κατώ-

φλι, ὁ διαβολημένος πιτσιρίκος τὸν σταματάει:

— Ἐχω μιὰ ἰδέα μπάρμπα Κούκο, τοῦ λέει. Νὰ στήν πῶ;

Ὁ Μπέρριμαν ἀπογίνεται ἔξω φρενῶν:

— Σοῦ ἀπαγορεύω νὰ μὲ λές «μπάρμπα Κούκο!» Ὁνομάζομαι Κούκ Μπέρριμαν!

— Χαίρω πολὺ, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ μεταμφισμένος Σατανάς. Ἐγώ: Γιούπυ Για για! Λοιπὸν; Νὰ σοῦ πῶ πῶς νὰ ἐξοντώσης τὴ συμμορία τῶν ὑπονόμων;

— Ὅχι!

— Πολὺ καλὰ, μουρμουρίζει ἀπογοητευμένος ὁ μικρός. Τότε θὰ πῶ τὴν ἰδέα μου στὸ Μάξ Μπάρζα.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κοντοστέκεται:

— Πολὺ καλὰ θὰ κάνης. Αὐτὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ βοήθεια. Ἄλλὰ πρόσεξε: Ἄν εἶναι καμμιά ἀνοησία θὰ δοκιμάσης τὰ χαστούκια του. Πέστη λοιπὸν πρῶτα σ' ἐμένα, νὰ σοῦ πῶ ἂν κάνη νὰ τοῦ τὴν πῆς...

Ὁ Γιούπυ εἶναι σύνταμος. Δεκατρεῖς μονάχα λέξεις τοῦ λέει:

— Κύττα νὰ σὲ διώξουνε ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία γιὰ νὰ γίνης συνεταῖρος τοῦ Μπαρόζα!

Ὁ Μπέρριμαν τοῦ δίνει ἕνα γερὸ χαστούκι:

— Λαιμπρά! Ἄμα μεγάλωσης, ἢ βλακεία σου θὰ συνταράξη τὰ πλήθη!

Καὶ φύγει γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ γραφεῖο του.

Ὅσο ὅμως ἀπομακρύνεται τόσο στ' αἰτία του βουίζουν σὰν πεινασμένες σφήκες οἱ δεκατρεῖς αὐτὲς λέξεις τοῦ διαβολημένου πιτσιρίκου: «Κύττα νὰ σὲ διώξουνε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ γίνης συνεταῖρος τοῦ Μπαρόζα».

Καὶ τίς ψιθυρίζει συνεχῶς καθὼς προχωρεῖ στὸ δρόμο σὰ νὰ παραμιλήσῃ.

Φθάνει στὸ γραφεῖο, μελετάει τὸ φάκελλο τῆς συμμορίας τῶν ὑπονόμων κάνει μερικὰ τηλεφωνήματα, ὅμως τὰ γέιλια του συνεχῶς κινούνται σὰ νὰ προφέρουν τίς δεκατρεῖς αὐτὲς μαγικὲς λέξεις: «Κύττα νὰ σὲ διώξουνε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ γίνης συνεταῖρος τοῦ Μπαρόζα». Τοῦ ἔχουνε κολλήσει σὰν ρεφραῖν τραγουδιοῦ πού τ' ἀρχίζουμε καμμιά φορὰ καὶ δὲν μπορούμε νὰ τὸ σταματήσουμε...

Ξαφνικὰ κουδουνίζει ἡ τηλεφωνικὴ συσκευή τοῦ γραφείου του. Σηκώνει τὸ ἀκουστικὸ καὶ σχεδὸν ἀμέσως τὸ πρόσωπό του παίρνει ἔκφρασι ἀγρίου θυμοῦ.

Χιλιᾶδες
ἴνοιχτὲς πόρτες

Ο ΤΑΝ ὁ Μπέρριμαν φύγει ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ Μάξ Μπάρζα, καὶ ὁ Γιούπυ ξαναγυρίζει καὶ κάθεται στὸ μικρὸ τραπεζάκι τοῦ γῶλ γιὰ νὰ κάνη πῶς διαβάζει τὰ μαθῆματά του, ὁ ντέτεκτιβ λέει στὴ δημοσιογράφου:

— Ἄκουσέ με Τζίν; Πι-

στεύω πώς ο Μπαρόζα και οί συμμορίτες του δέν μένουν ούτε κινούνται μέσα στους ύπονόμους.

— Άλλά; τού κάνει με άπορία ή νέα.

— Ο Μάξ σθήνει στο σταχτοδοχείο τὸ τσιγάρο του:

— Άλλοῦ πρέπει νά ὑπάρχη τὸ άντρο τους.

— Καλά, καί πώς μπαίνουν στους ύπονόμους καί πετάνε τὰ πτώματα τῶν θυμάτων. Ἡ άστυνομία ἔχει έξετάσει σπιθαμή πρὸς σπιθαμή τὰ ντουβάρια, τίς έσοχές καί τίς προεξοχές τους. Πουθενά δέν ἔχει ανακαλύψει τίποτα τὸ ὑπόπτο. Άπό πού μπαίνουν λοιπόν;

— Ὑπάρχουν χιλιάδες άνοιχτές πόρτες, Τζίν. Άπό ὅποια θέλουμε μπορούν νά κατέβουν.

— Ἐννοεῖς τίς σιδερένιες σκάρες τοῦ έξαρισμοῦ πού βρίσκονται στους δρόμους;

— Ὁχι. Αὐτὲς εἶναι «κλειστὲς πόρτες». Τὸν τελευταῖο καιρὸ μάλιστα ὁ Μπέρμαν ἔχει διατάξει καί φρουροῦντοί τή νύχτα.

— Τότε; Ποιὲς εἶναι οἱ χιλιάδες άνοιχτές πόρτες;

— Οἱ μεγάλοι άποχετευτικοὶ σωλήνες, Τζίν. Αὐτοὶ πού συγκεντρώνουν ἀπὸ μιὰ περιόχη τ' άκάθαρτα νερά καί τὰ άδειάζουν μέσα στους ύπονόμους. Εἶναι άρκετὰ εύρύχωροι γιά νά μπορούν νά περάσουν ἀπὸ αὐτοὺς μ' εύχέρεια, ὄχι ἕνας, μὰ καί δυὸ μαζί άνθρωποι.

Ὁ μικρὸς Γιούπυ

— Μαζί με τίς άλλες βρωμιές;

— Δέν ἔχει σημασία. Μπορεῖ νά φορέση κανεῖς μιὰ φόρμα ἀπὸ λεπτὸ νάϊλον καί νά περάση χωρὶς νά βραχῆ.

— Λοιπόν;

— Κάπου στήν προέκτασι ἐνὸς τέτοιου σωλήνα πρέπει νά βρίσκεται τὸ λημέρι τῆς συμμορίας... Θα εἶναι άσφαλῶς ἕνα ὑπόγειο ἀπὸ τὸ ὅποιο ἔχει γίνεῖ ἔκκλισις με κάποιον σωλήνα. Άπὸ αὐτὸν ἀνεβοκατεβαίνουν οἱ κερκοῦροι γιά νά πετάνε τὰ πτώ-

ματα τῶν θυμάτων.

Ἡ δημοσιογράφος ἀπο-
ρεῖ:

— Εἶπες πῶς τέτοιοι σω-
λῆνες ὑπάρχουν ἀμέτρητοι.
Ποιός ἀπ' ὄλους εἶναι ὁ διά-
δρομος τῆς συμμορίας;

— Πολὺ δύσκολο νὰ ἀνακα-
λυφθῇ αὐτό...

Ἡ Τζίν χαμογελάει:

— Τότε ἀντὶ νὰ τὸ κουβεν-
τᾶζουμε, καλὰ θὰ κάναμε νὰ
πᾶμε σ' ἓνα μέντιουμ...

Ὁ Μάξ Μπῶο κάνει μιὰ
κίνησι σὰ νὰ δηλώνῃ ἀδυνα-
μία κι' αὐτὸς νὰ βρῇ ἄλλη
λύσι:

— Νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἔχεις
κι' ἄδικο!

Πετάγεται ὁμοῦς ὁ Γιού-
πυ:

— Ἐχω μιὰ ἰδέα! Νὰ σᾶς
τὴν πῶ;

— Κί' ἐγὼ ἔχω μιὰ ἰδέα,
τοῦ ἀποκρίνεται αὐστηρὰ ὁ
ντέτεκτιβ. Νὰ στὴν πῶ;

— Ξέρω: Νὰ κυττάζω τὰ
μαθήματά μου καὶ νὰ μὴν
ἀνακατεύουμε στὶς ὑποθέ-
σεις σου... ἔτσι;

— Ἀκριβῶς.

— Σὺμφωνοί. Ἀλλὰ πῶς νὰ
μὴν ἀνακατωθῶ πού σᾶς βλέ-
πω νὰ πνιγίσαστε σὲ μιὰ
κουταλιὰ νερό!...

— Σιωπή! τοῦ κάνει πιὸ
αὐστηρὰ τώρα ὁ Μάξ Μπῶο.

Ὁ διαβολάκος μὲ τὴν κα-
ταπληκτικὴ ἀστυνομικὴ διά-
νευα σκύβει στὰ διδύα του
μουρμουρίζοντας:

— Ὅταν ἦμουνα... μικρός,
παίξαμε μὲ τοὺς σωλῆνες ἓ-
να παιχνίδι πού τὸ λέγαμε
«Τηλέφωνο». Ὁ ἓνας μιλοῦ-

σε ἀπὸ τῆ μιὰ ἄκρη καὶ ὁ
ἄλλος ἀκούγε ἀπὸ τὴν ἄλλη
ἄκρη...

Κι' ἄλλες

δεκατρεῖς λέξεις

ΟΝΤΕΤΕΚΤΙΒ πετάγε-
ται ἐξαγιοωμένος ἀπὸ
τὴν πολυθορία πού κά-
θεται καὶ τοῦ δίνει δυὸ χα-
στούκια:

— Τὰ μαθήματά σου, εἴ-
πα! Τὰ μαθήματά σου καὶ
τίποτε ἄλλο. Κατάλαβες;

Ἀμέσως παρασύρει ἀπὸ
τὸ μπράτσο τὴ Μεξικιάνα:

— Πᾶμε, Τζίν, στὸ δια-
μέρισμά σου... Θὰ ἤμαστε
πιὸ ἡσυχοὶ ἐκεῖ...

Τὸ διαμέρισμα τῆς δημο-
σιογράφου βρίσκεται στὴν ἴ-
δια πολυκατοικία καὶ ἀκοι-
βῶς πλάι στὸ διαμέρισμα τοῦ
ντέτεκτιβ. Ἐνας τοίχος ἀ-
πὸ μόνὸ δοομικὸ τοῦβλο τοὺς
χωρίζει. Σὲ ἓνα λεπτό βρι-
σκονται ἐκεῖ.

— Μὰ τί τοῦρχει; Τὸ χέρι
σου τρέχει. Μάξ! τὸν ρωτᾷ
ἡ νέα γεύζοντας μὲ οὐστὺ
τὸ ποποάκι πού κρατᾷ.

— Τὸ μεγάλο πόδβλημα
λύθηκε πιά! ξεφωνίζει μ' ἐν-
θουσιασμὸ ὁ Μπῶο. Τὸ εὐκο-
λότερο πράγμα γιὰ μᾶς εἴ-
ναι τώρα νὰ ἀνακαλύψουμε
τὸ κοψοφύγετο τῆς συμμορί-
ας τοῦ Μπαρόζα.

— Πῶς;

Ὁ ντέτεκτιβ χαμογελάει
καὶ τῆς ἐπαναλαμβάνει δεκα-
τρεῖς λέξεις ἀπ' αὐτὲς πού
εἶχε ἀκούσει, πρὶν λίγο, ἀ-
πὸ τὸν Γιούπυ: «Ὅταν ἦμου-
να μικρός, παίξαμε μὲ τοὺς

σωλήνες ένα παιχνίδι που το λέγαμε «Τηλέφωνο»...

— Η Τζίν Αστωρ καταλαβαίνει:

— Είναι καταπληκτικό παιδί, Μάξ! Συμφωνείς;

— Συμφωνώ, τής άποκρίνεται. Μά για να γίνη και «καταπληκτικός άστυνομικός» όταν μεγαλώση, πρέπει να κυτάξη τώρα μόνο τα μθήματα και τη μόρφωσή του. Γι' αυτό του δίνω τα χα στούκια. Είναι άτίθασος, σκληρός και κακομαθημένος. Έχει μεγαλώσει άνάμεσα σε κακοποιούς και έγκληματίες. Μόνο με το ξύλο έχει συνηθισει να άκούη...

— Και τώρα; ρωτάει ή δημοσιογράφος. Λογαριάζεις να κρυφακούσης σ'έναν—έναν τους σωλήνες και να άνακαλύψεις το λημέρι τής συμμορίας;

— Αυτό μπορώ να το κάνω όποτε θέλω. Έπί του παρόντος τή μιά συμμορία του Μπαρόζα πρέπει να τής κάνω δύο...

— Δέν καταλαβαίνω...

— Ούτε κι' αυτός θα καταλάβη πώς από ένας που είναι τώρα, θα γίνη... δυό! Θα τον μπερδέψω και δέν θα ξέρη ούτε ό ίδιος ποιός από τους δυό μας είναι!

— Θα μεταμφιεστής Μάξ;

— Φυσικά. Πολλές φορές έχω πιάσει μέχρι σήμερα το Μπαρόζα για μικροεγκλήματα. Θυμάμαι καλά το σουλούπι και τή φωνή του. Μελέτησα στή σήμανσι και τής φωτογραφίες του προφίλ

και άνφάς...

— Μ' άλλα λόγια: Θα μπορέσης να γίνης ίδιος και καλύτερος!

— Όχι «καλύτερος», μονάχα «ίδιος». Το αντίγραφο όταν γίνεται καλύτερο από το πρωτότυπο, παύει να είναι αντίγραφο!

— Και ή δεύτερη συμμορία που θα φτιάξης, που θα έγκατασταθή; ρωτάει ή νέα.

— Έχω ήδη νοικιάσει ένα κατάλληλο υπόγειο για άποθήκη τάχα... Οί συμμορίτες μου—όλοι νέοι ιδιωτικοί άστυνομικοί, μαθηταί μου—σκάβουν τώρα κρυφά σ' αυτό για να άνοίξουν διέξοδο προς τον κεντρικό άποχευτικό σωλήνα. Έτσι και ή συμμορία ή δική μου θα μπορή να άνεβοκατεβαίνη ελεύθερα κι' άπαρήρητη στους ύπονόμους... Όλα σέ λίγο θα είναι έτοιμα. Ένα μονάχα μου λείπει για να γίνω σωστός Μπαρόζα.

— Τί;

— Μιά Γιολάντα.

— Τί είν' αυτό πάλι;

— 'Η φιλενάδα του Μπαρόζα... Κι' αυτή τήν έχω διη πολλές φορές στα κρατητήρια και μπορώ να τήν περιγράψω με όλες τής λεπτομέρειες τής έξωτερικής τής έμφανίσεως. Υπάρχουν άκόμα και φωτογραφίες τής στα δάμπου των κακοποιών τής Σημάνσεως...

— 'Η τετραπέρατη δημοσιογράφος, καταλαβαίνει:

— Οκέύ, Μάξ. Θα έχης

τή «φιλενάδα» που σου χρειάζεται.

‘Ο υτέτεκτιβ ύποκλίνεται χαμογελώντας:

— Εύχαριστώ μίς... Γιολάντα!

Μυστηριώδης
νυκτερινή επίσκεψις

Ο ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟΣ Γιούπυ, μόλις ό Μάξ παίρνει την Τζίν “Αστωρ και πηγαίνουν στο πλατό διαμερίσμα της, σηκώνει τὸ ἀκουστικό τού τηλεφώνου, παίρνει βιαστικά ξανά αριθμό και ζητάει:

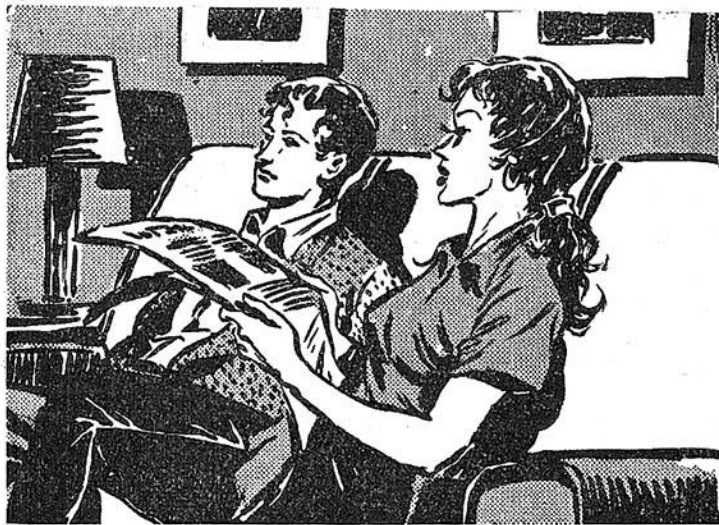
— Τὸν ἰμπάρμπτα Κούκο, παρακαλώ.

‘Η φωνή ἐξαγριωμένου ἀνθρώπου τού ἀποκρίνεται:

— ‘Εσύ εἶσαι βρέ παλιόπαιδο; Δὲν σοῦχω πῆ πὼς λέγομαι μίστερ Κούκ Μπέριμαν; “Αν με ξαναπῆς ἔτσι, θά σου πετάξω τὸ ἀκουστικό στο κεφάλι! Λέγε λοιπόν: τί θέλεις τέτοια ὥρα;

Και περιμένει νά ἀκούση, ἐνώ στο μυαλό του στριφογυρίζουν ἀκόμα αὐτὲς οἱ ἀναθεματισμένες δεκαπρεῖς λέξεις πού τού εἶχε πῆ: «Κύττα νά σε διώξουν ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, γιὰ νά γίνης συνεταῖρος τού Μπαρόζα».

‘Ο Γιούπυ, ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τού σύρματος ἀποκρίνεται στὴν ἐρώτησί του:

‘Η Τζίν “Αστωρ διαβάει στὴν πρωινὴ ἑφημερίδα τὴν ἀπόλυσι τού Μπέριμαν.

— Λαμπρά και ψηλά τὰ γέγρια τούς φωνάζει ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπέρμαν.

— Ξέρω νὰ σοῦ πῶ και κάτι ἄλλο. Τὸ εἶπα στὸ Μάξ Μπάρ και δὲν ἔδωσε καιμιὰ σημασία.

— Οὔτε και γὰ θὰ δώσω.

— Ἐγὼ θὰ στὸ πῶ μιὰ φορά, και κάνε ὅπως καταλαβαίνεις. Τὸ λοιπόν; Ὁ Μπαρόζα με τὴ συμμορία του δὲν ἔχουν τὸ λημέρι τους μέσα στους ὑπόνομους, ἀλλὰ ἔξω ἀπ' αὐτούς, σὲ κανένα κοντινὸ ὑπόγειο και ἐπικοινωνοῦν ἀπὸ τοὺς μεγάλους σωλῆνες ποὺ πέφτουν τὰ ἀκάθαρτα νερά. Αὐτὰ τὰ εἶπε ὁ Μάξ Μπάρ. Γιὰ νὰ ἀνακαλύψης τὸ λοιπὸν τὸ λημέρι τῆς συμμορίας δὲν ἔχεις πα-

ρὰ νὰ πᾶς νὰ κρυφακούσης στὶς μπούκες τῶν σωλῆνων. Ἄν σὲ καιμιὰ ἀπ' αὐτὲς ἀκούσης θόρυβο ἢ κουβέντες, θὰ πῆ πὼς σ' αὐτὸ τὸ σωλῆνα ἔχουν κάνει ἀνοιγμα γιὰ νὰ μπαινοβγαίνουν στὸν ὑπόνομο. Και μιὰ μυῖγα νὰ πετάη μέσα στὸ λημέρι τους θὰ νομίσης πὼς ἀκούς νὰ πετάη... γαλοπούλα! Ὁ σωλῆνας εἶναι φοκὸς γιὰ τὸν ἤχο. Τὸν μεγαλώνει. Αὐτὰ τὰ σκέφτηκα ἐγώ.

— Νὰ μ' ἀφήσης ἤσυχο με τὶς δολακεῖες σου, τοῦ φωνάζει ὁ Μπέρμαν και κλείνει τὸ ἀκουστικό. Κι' ἀμέσως ψιθυρίζει θαυμαστικά:

— Λαμπρά! Θα με τρελλά-
νη αυτό το παιδί! Χίλιοι Μπέ-
ριμαν να στίβαμε τὰ κεφά-
λια μας, δὲν θὰ τὸ βρῖσκαμε
αὐτό.

Καὶ συνεχίζει νὰ παραμι-
λάη:

— Τώρα τὸ σχέδιό μου
μπορεῖ νὰ μὴ ἀμέσως σ' ἐ-
φαρμογή. Γιὰ νὰ καταφέρω
νὰ γίνω συνεταῖρος τοῦ Μπα
ρόζα πρέπει νὰ ἀνακαλύψω
τὸ κρησφύγετο τῆς συμμορί-
ας καὶ νὰ συναντηθῶ μαζί
του...

Ξανασηκώνει ἀμέσως τὸ
ἀκουστικό, παίρνει μὲ βιάσι
ἕναν ἀριθμὸ πού τὸν θυμάται
ἀπ' ἔξω καὶ ζητάει κάποιον.
"Ὅταν ἡ φωνὴ αὐτοῦ τοῦ «Κά
ποιου» φθάνει στ' αὐτιά του,
ὁ Μπέριμαν ὑποκλίνεται αὐ-
θόρμητα καὶ τὸν ρωτᾷ με
σεβαστὸ ἀν μορῆ νὰ τὸν δε-
χθῆ, αὐτὴ τὴν ὥρα. Φαίνεται
πὼς παίρνει καταφατικὴ ἀ-
πάντησι, γιατί εὐχαριστεῖ τὸ
σεβαστὸ συνομιλητὴ του μὲ
τὴν ἴδια πάλι αὐθόρμητη ὑ-
πόκλισι καὶ κλείνει τὸ ἀκου-
στικό.

Τέλος, τακτοποιεῖ τὰ συρ-
ματένια γυαλιὰ στὴ ἄκοη τῆς
μῦτης του, ἀρπάζει τὸ ἡμι-
ψηλο καὶ τὴν ἀχώριστη ομ-
πρέλλα καὶ φεύγει διασπικὸς
ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Σὲ λίγο καὶ καθὼς κατε-
βαίνει μονάχος ἀπὸ τὸ ἰδιαί-
τερο ἀσανσέρ σιγανομυρ-
μουρίζει τραγουδιστὰ τὰ ἐπί-
μνο «ρεφραίν» του:

«Κύττα νὰ σὲ διώξουνε
ἀπὸ τὴν ἀστυνομία»....

Δι' ἐξαιρετικὴν...
ἀνικανότητα

Υ ΣΤΕΡΑ ἀπὸ τρεῖς ἡ-
μέρες. Πρωτῶ:
— "Ἡ ἀπόλυσι τοῦ ἐπι-
θεωρητοῦ Μπέριμμασαν! Ὁ
Μπέριμαν ἀπολύεται τῆς ὑ-
πηρεσίας!

Οἱ ἐφημεριδοπῶλες ἀναστα-
τώνουν τοὺς κεντρικοὺς δρό-
μους τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ
τὶς πανηγυρικὰς φωνὰς τους:

Πραγματικά: Ὅλες οἱ ἐ-
φημερίδες στὴν πρώτη σελί-
δα τους καὶ μὲ τὰ μεγαλύτε-
ρα τυπογραφικὰ στοιχεῖα, ἀ-
ναγράφουν τὴ συνταρακτικὴ
εἰδησι: Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀ-
στυνομίας ὑπέγραψε χθὲς δια-
τογὴν ἀπολύσεως τοῦ ἀστυ-
νομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ Κούκ
Μπέριμαν. Εἰς τὸ αἰτιολογι-
κὸν τῆς ἀποφάσεως ἀναγρά-
φεται ὅτι καταλογίζει εἰς τὸν
ἐπιθεωρητὴν ἐξαιρετικὴν ἀ-
νικανότητα εἰς τὴν ἀνακάλυ-
ψιν καὶ ἐξόντωσιν τῆς περι-
βοήτου σπείρας τῶν ὑπυπό-
μων. Ἀπὸ σήμερον ὁ Κούκ
Μπέριμαν εἶναι ἕνας ἀπλὸς
ιδιώτης, οὐδεμίαν πλέον σχέ-
σιν ἔχων μὲ τὴν ἀστυνομίαν
καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς. Οὗτος
ἀπελύθη τῆς ὑπηρεσίας ἀ-
ποστερηθεὶς τῶν δικαιωμάτων
του ἐπὶ ἀποζημιώσεως ἢ συν-
τάξεως.

— Σὰν τὴν * * * τριχα ἀπὸ τὸ
προζύμι βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀ-
στυνομία ὁ καημένος ὁ Κούκ,
μουρμουρίζει μὲ συμπόνοια ἢ
Τζίν Ἄστορ, παρατώντας
τὴν ἐφημερίδα πού κρατᾷ
στὰ χέρια τῆς.

‘Ο Μάξ Μπάρνερ που βρισकेται κοντά της δεν δείχνει να στεναχωριέται:

— Καλύτερα έτσι, Τζίν. ‘Ο Μπέρμιαν είναι και συγγραφέας. Δεν θα χαθή. Τα άπομνημονεύματά του να γράφει μόνο, θα έχει δουλειά και πρόσοδο σ’ όλη του τη ζωή! Το αστυνομικό έπάγγελμα είναι πολύ—πολύ άχάριστο! Χίλιες έπιτυχίες νάχης κάνη, τις ξεχνάνε όλες στην πρώτη άποτυχία σου. Έστω κι’ αν δεν φταίς έσύ γι’ αυτήν...

— Σύμφωνοι. Μάξ δεν έχουν νομίζω δικαίωμα να τον άπολύσουν με τόσο άνεπανόρθωτα προσθλητική κατηγορία: «Έξαιρετική άνικανότης» δεν είναι μικρό πράγμα. Έστερα γιατί δεν τον άποζημιώνουν; Και γιατί του κόβουν τη σύνταξη που έπι εικοσιπέντε όλόκληρα χρόνια γινότουσαν κρατήσεις άπο το μισθό του:

‘Ο ντέκτεκτβ μουρμουρίζει συλλογισμένος:

— Αυτό με παραξενεύει και μένα, Τζίν. Πολύ ύπερβολικά και άδικαιολόγητα πράγματα!

— Θα πάμε να τον συλληπηθούμε, Μάξ;

— Να τον συγχαρούμε, θα ήθελες να πής, αγαπητή μου.

— Έστω, αλλά θα μάς δεχθή; Προχθές έφυγε άπο δώ έξω φρενών.

‘Ο Μάξ Μπάρνερ σηκώνεται:

— Θα ξεθυμώση, Τζίν.

Και άνοιγοντας μιιά μεγάλη ντουλάπα με όλα τα σύνεργα των μεταμφιέσεων,

προσθέτει:

— Μά τώρα έχουμε άλλη δουλειά. Άπόψε θα έγκατασταθούμε στο ύπόγειο λημέρι της συμμορίας μας. Μήπως τώ ξεχάσετε μίς... Γιολάντα;

— Κάθε άλλο, μίστερ... Μπαρόζα! Χά, χά, χά!

Και ή δράσις άρχίζει

ΤΗΝ ΑΛΛΗ νύχτα μιιά μυστηριώδης άνδρική σίλου έττα γλυστράει στις ύπόγειες σκοτεινές σήραγγες των ύπονόμων της Νέας Υόρκης. Κάθε τόσο σταματάει μπροστά στα άνοικτά στόμια των μεγάλων άποχευετικών σωλήνων και άφουγγράζει προσεκτικά. Όταν δεν ακούει τίποτα, προχωρεί πάρα κάτω: Στην άλλη, στην άλλη, στην άλλη...

Στέκεται όμως άφάνταστα τυχερός. Γιατί μετά άπο καιμιά διακοσαριά μονάχα τέτοιες «άκροάσεις», σταματάει μπροστά σε μιιά μπούκα, δείχνοντας με τις κινήσεις του πως βρήκε αυτό που ζητάει.

‘Ο μυστηριώδης άγνωστος για μερικές στιγμές μένει τώρα άκίνητος με τώ αυτί του στημένο στο άνοιγμα του όχεταγωγού. Άπο τώ βάθος φθάνουν γυναικεία γέλια και τσουγγρισματα ποτηριών.

— Έδώ είναι, ψιθυρίζει αναπνέοντας με ίκανοποίησι. Και άμέσως, κάνοντας χωνή

τις παλάμες του, φωνάζει σιγά:

— Μπαρόζααα! Μπαρόζααα! Ένας φίλος είμαι και θέλω να σε δω...

Αφουγγράζεται πάλι και άκουει τώρα ήσυχια. Τα γέλια και τα τσουγγρίσματα των ποτηριών έχουν σταματήσει. Ο άγνωστος έπαναλαμβάνει κάπως πιο δυνατά:

— Πρέπει να δω το Μπαρόζα άμέσως. Έρχομαι σαν φίλος...

Σχεδόν άμέσως, ένας παράξενος θόρυβος φθάνει στ' αυτιά του. Σα να κατρακυλάη κάτι μέσα στον εύρύχωρο υπόγειο σωλήνα.

Και νά: Σε λίγες στιγμές ένα μικρό παράξενο αντικείμενο φθάνει στο άνοιγμα του άγωγού. Στο μισοσκόταδο είναι αδύνατο να το περιεργασθή κανείς καλά για να το περιγράψη. Μια έκτυφλωτική λάμψη όμως που βγαίνει ξαφνικά από αυτό, προδίνει την ύπoστασηί του: Είναι μια ειδική τετράγωνη φωτογραφική μηχανή με τέσσερις σκεπασμένους μεγάλους φακούς —έναν σε κάθε πλευρά της— τοποθετημένους έτσι που να μπορούν να ανοίγουν αυτόματα και να φωτογραφίζουν προς κάθε κατεύθυνση και χωρίς σκόπευσι. Η λάμψη δεν ήταν παρά το «φλάς» που μπήκε αυτόματα και αυτό σε ενέργεια, ταυτόχρονα με το άνοιγμα των τεσσάρων φακών.

Ο άγνωστος βλέπει άμέσως τη φωτογραφική μηχανή

—μόλις έξεπλήρωσε τον προορισμό της— να τραβιέται γρήγορα πάλι στο βάθος του άγωγού, άσφαλώς από το άόρατο ηλεκτρικό καλώδιο που την είχε βάσει σε λειτουργία.

Δέν περνούν πάλι λίγες στιγμές και ή άκρη ενός γερού σχοινιού φθάνει στο άνοιγμα του όχεταγωγού που μυρίζει άπαισία. Σ' αυτήν είναι δεμένο τώρα ένα μικρό πακετάκι.

Ταυτόχρονα άκούγεται από το βάθος μια βαρεία άνδρική φωνή:

— Φόρεσε το άδιάβροχο και κρατήσου γερά από το σχοινί... Άν κρατάς όπλο μη το πάρης μαζί σου. Θα σε σκοτώσω μ' αυτό...

Ο άγνωστος, βγαίνει από την τσέπη του παντελονιού του ένα μεγάλο περιστροφικό με μύλο, λυνει το πακέτο, φοράει το στεγανό άδιάβροχο, πιάνεται γερά από το χοντρό σχοινί και φωνάζει σιγά:

— Έτοιμος... Είμαι έτοιμος!

Το πάθος της έκδικήσεως

ΤΟ ΣΧΟΙΝΙ αρχίζει να τραβιέται και ό άφοβος αυτός άνθρωπος βγαίνει σε λίγο μέσα σε μια μεγάλη ύπόγεια αίθουσα άμυδρά φωτισμένη. Μπροστά του αντικρύζει τον τρομερό Μπαρόζα, τη σατανική φίλη και συναργάτιδα του Γιολάντα και μερικούς από τους συμ-

μορίτες του που τόν δείχνουν με τις κάννες τών πιστολιών τους.

Ο άρχισιμμορίτης άφου βοηθάει τόν άγνωστον έπισκέπτη νά άνασπικωθή και νά βγάλη τó άδιάδροχο, ύποκλί νεται με ειρωνικό σεβασμό μπροστά του:

— Είμαι εύτυχής, τού λέει για τή μεγάλη τιμή που μου κάνει ή άπροσδόκητη έπίσκεπτη νά άνασπικωθή και νά βγάλη τó άδιάδροχο, ύποκλί νεται με ειρωνικό σεβασμό μπροστά του:

Και πραγματικά: Ο μυστηριώδης έπισκέπτης δέν ήταν άλλος άπό τόν ψηλόλιγνο Κούκ με τó μεγάλο κεφάλι και τίς άπέραντες πατούσες.

— Λαμπρά! Άλλά δέν είμαι πιά άστυνομικός έπιθεωρητής, Μπαρόζα, τού άποκοί νεται. Ίσως νοήγορά — άν τó θελήσης και σύ — νά πάρω ένα ψευδώνυμο και νά πάω νά είμαι και... Μπέριμαν! Τήν άδικία που μου έκανε ó άρχηγός τής άστυνομίας, θά τήν πληρώσω πολύ άκοιβά!

Ο Μπαρόζα τόν κυττάζει καχύποπτα:

— Και τί ζητάς άπό μένα, Πήτεσσον;

— Τίποτα, τού άποκρίνεται ó άλλοτε πανίσχυρος άστυνομικός. Έσύ μοσοεί νά μου ζητήσης ό,τι είναι δυνα τόν νά σου προσφέω. Ηοθη νά γίνω βοηθός και συνεοά της σου. Άν δοίμε πώς ται

Ο έπιθεωρητής Μπέριμαν

ριάζουμε, μπορεί νά γίνουμε και συνεταίροι. Άνεργος είμαι τώρα. Κάποια καινούργια δουλειά πρέπει νά θρώ. Έχω και ένα κομμάδι άπό καιμιιά έκατοστή χιλιάδες δολλάρια. Στη διάθεσί σου και αύτά, όπως και γώ!

Η όμορφη σατανική Γιολάντα, τόν διακόπτει:

— Και τί δουλειά μπορείς νά κάνης έσύ έδώ;

— Είκοσιπέντε χρόνια άνώτερος άστυνομικός, τής άποκρίνεται. Έχω πείρα! Έχω φίλους άστυνομικούς! Μπορώ νά μαθαίνω προκαταβολικά κάθε κίνηση τής άστυνομίας έναντίον σας. Ύστερα ξέρω πώς σκεπτόμαστε και πώς ένεργοίμε έμείς οί άστυνομικοί. Θα μπορούσα νά είμαι ένας πολύτιμος σύμβου

λός σου, Μπαρόζα.

—Και τί σε κάνει από αστυνομικός να θέλης να μπής στο συνάφι μας; τόν ξαναρωτάει ή φίλη του άρχισυμμορίτη:

— 'Η έκδίκησι. μίς Γιολάντα. 'Η έκδίκησι για τὸ άδικο! Τὸ μεγάλο άδικο πὸυ μούγινε!

‘Ο άπαίσιος Μπαρόζα, πὸυ έξακολουθεῖ νὰ τὸν κυττάζη με δυσπιστία, μουμευρίζει:

— Ξέρω πὸς έρχεσαι για σπιούνος και καταδότης, Μπέριμαν. Έσεις οἱ αστυνομικοὶ δὲν αλλάζετε εύκολα τομάρι.

— ‘Οχι διαμαρτύρεται ὁ Κούκ. Έρχομαι σάν φίλος, σάν βοηθός... Θέλω νὰ ζήσω και γὼ από τὴ «δουλειά» σας...

— Πὸς τὰ κατάφερες νὰ μάς άποκαλύψης; τὸν ρωτάει.

— Τυχάια, Μπαρόζα... Γύριζα κάτω στοὺς ύπονόμους μὴ συναντήσω κανέναν από τοὺς ανθρώπους σου... ‘Από τὸ στόμιο κάποιου σωλήνα άκουσα γυναικεία γέλια και τσουγγρίσματα ποτηριῶν

‘Η πρώτη άποστολή

Ο ΜΠΑΡΟΖΑ άγριοκυτάζει τὴ φίλη του.

— Γελούσες δυνατά, τὴς λέει. ‘Αν τὸ ξανακάνης, θὰ πετάξω τὸ κουφάρι σου στὸν ύπονόμο!

Τέλος, σὰ νὰ άλλαξε άπότομα γνώμη, γυρίζει στὸν έκπῳτω άστυνομικό:

— ‘Εστω... Θὰ σε δοκιμάσω, τὸυ λέει. ‘Ο άρχηγός

τὴς άστυνομίας σε πέταξε άπό τὴν ύπηρεσία σάν «έξαιρετικά άνικανος». Κύτταξε τώρα νὰ φανῆς, έξαιρετικά ίκανός!

— Ναι, τοῦ άποκρίνεται ὁ Μπέριμαν. Δὲν έχεις παρὰ νὰ μοῦ αναθέσης μιὰ δύσκολη «δουλειά» και θὰ δῆς!

‘Ο άρχισυμμορίτης τὸν προειδοποιεῖ:

— Και νάχης ύπ’ ὄψι σου πὸς θὰ ύπακοὺς τυφλά στις διαταγές μου! Και θὰ δέχεται άδιαμαρτύρητα τὰ πάντα. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, Μπαρόζα.

‘Ο κακούργος σφίγγει άμέσως τὴ γροθιά του τὴν τι νάζει με άφάνταστη άαμῆ στο πρόσωπο τοῦ Μπέριμαν και τὸν ρωτάει:

— Εἶπες τίποτα;

— ‘Οχι, τοῦ άποκρίνεται εκείνος.

— Μήπως έχεις καμμιὰ αντίρρηση;

— Καμμιὰ.

‘Ο Μπαρόζα τοῦ δίνει τώρα δεύτερη γροθιά:

— Τώρα; Μήπως θύμωσες ἢ στενοχωρήθηκες;

Τὸ αίμα κατεβαίνει σάν χεῖμαρος από τὴ μύτη τοῦ Μπέριμαν. Τὰ κρύσταλλα τῶν συοματένιων γυαλιῶν του έχουν γίνει κομμάτια. ‘Ομως και πάλι τοῦ άποκρίνεται:

— ‘Οχι. Εἶσαι ὁ άρχηγός μου. Μπορεῖς νὰ μοῦ κάνης ὅτι θέλεις. Και νὰ με σκοτώσης άκόμα!

‘Ο άρχισυμμορίτης παύει νὰ τὸν «δοκιμάζει» και τοῦ έξηγεῖ;

— Έχω πληροφορίες πώς και κάποιος άλλος ήρθε και έστησε τὸ κρυφὸ λημέρι τῆς συμμορίας του ἐδῶ κοντὰ στους ὑπόνομους. Ἐχει μεταμφιεστῆ ἴδιος σὰν καὶ μένα. Ἐχει μαζί του μιὰ γυναῖκα, μεταμφιεσμένη καὶ αὐτὴ σὰν τῆ συντρόφισσά μου! Δὲν ξέρω τί σκοπὸ ἔχουν ὅλα αὐτά... Πολὺ φοβᾶμαι πὼς ὁ ψευτοσωσίας μου αὐτὸς εἶναι ἕνα παλιόσκυλο πού τὸν ξέρεις καλά...

— Ποιός;

— Ὁ Μάξ Μπῶρ.

— Ὁ ντέτεκτιβί!; κάνει χαμένα ὁ Μπέριμαν.

Ὁ Μπαρόζα εἶναι σύντομος:

— Θ' ἀνακαλύψης ἀμέσως τὴν κρυψώνα του καὶ θὰ τὸν ξεγελάσης νὰ πέσει στὰ χέρια μου. Τὰ παρακάτω εἶναι ὑπόθεσι δική μας. Κατάλαβες; Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη «δουλειά» πού σοῦ ἀναθέτω. Ἄν δὲν φερθῆς τίμια θὰ εἶναι καὶ ἡ τελευταία. Ἡ τελευταία τῆς ζωῆς σου!

Ὁ Κούκ συμφωνεῖ:

— Λαμπρά!... Πράσεξε μόνο νὰ μὴν ὑποψιαστῆ κανεὶς τίς μυστικὲς σχέσεις μας. Ἄν γίνῃ αὐτό, κανένας ἀστυνομικός δὲν θὰ μ' ἐμπιστευταί πιά! Ἔτσι δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς βοηθήσω ὅπως πρέπει...

Ὁ ἀπαίσιος Μπαρόζα τὸν σπρώχνει θάνασσα:

— Γκρεμοτσακίσου! Συμβουλὲς καὶ ὑποδείξεις δὲν μοῦ χρειάζονται!...

Ἄπιστευτὴ
συμπαιγνία

Σ Ε ΛΙΓΑ λεπτὰ τῆς ὥρας ὁ Μπέριμαν βρίσκεται πάλι κάτ'ω σ'ὸν ὑπόνομο. Ξαναπαίρνει τὸ πιστόλι καὶ συνεχίζει τὴν πορεία καὶ τὶς ἀναζητήσεις του. Μπροστὰ στ' ἀνοίγματα τῶν ὀχεταγωγῶν σταματάει καὶ ἀφουγγράζεται προσεκτικὰ, ὅπως καὶ πρὶν. Πρέπει ν' ἀνακαλύψῃ τώρα τὸ κρησφύγετο τοῦ Μάξ Μπῶρ. Ὁ Μπαρόζα εἶναι ἀδύνατο νὰ λήψεται. Δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ τὸ κἀνῃ.

Ὅμως τῆ δευτέρῃ αὐτὴ φορὰ δὲν στέκεται τυχερὸς ὅπως τὴν πρώτη. Σὲ περισσὸτερες ἀπὸ πεντακόσιες μπουκεσ σταματᾶει καὶ βάζει αὐτὴν, χωρὶς νὰ ἀκούσῃ κανένα θόρυβο... Τίποτα τὸ ὑπόπτο.

Ξαφνικὰ τὰ ρυθμικὰ βήματα μιᾶς ἀστυνομικῆς περιπόλου ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Ὁ Μπέριμαν συνεχίζει τὸ δρόμο του χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ ἀνησυχία. Ὅταν διασταυρῶνεται, ὁ ἐπικεφαλῆς ἀξιωματικὸς ρίχνει τὸ φῶς ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ φαναριοῦ πάνω του. Βλέπει ποιὸς εἶναι καὶ τὸν χαιρετᾶει στρατιωτικὰ, χωρὶς νὰ σταματήσῃ. Τὶ νὰ συμβαίνει ἄραγε; Μήπως δὲν ἔχει πληροφορηθῆ ἀκόμα τὴν ἀπόλυσί του; Μὰ εἶναι ποτὲ δυνατόν; Ἐδῶ βούϊξαν οἱ ἐφημερίδες!

Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ ποδοβολητὸ τῆς περιπόλου χάνεται στὸ βάθος τῆς ὑπόνομου.

Ὁ Μπέριμαν συναχίζει γιὰ

λίγο ακόμα τις άναζητήσεις του. Γρήγορα όμως βλέπει από τις σιδερένιες σχάρες που βρίσκεται ψηλά στους δρόμους, πώς άρχίζει σιγά—σιγά να ξημερώνη. "Έτσι, άναγκάζεται να διακόψη, για την άλλη νύχτα, την έρευνά του. Καί ξαναγυρίζοντας στο ίδιο κρυφό άνοιγμα από όπου είχε κατέβει, ξαναβγαίνει στον επάνω κόσμο. Τέλος προχωρεί μουρμουρίζοντας σά να παραμιλάη:

— Για να πετύχω το σκοπό μου δεν πρέπει να λογαριάσω κανέναν. Θα ξεγελάσω και αυτόν ακόμα τον Μάξ Μπάρ και θα τον παραδώσω στα χέρια του Μπαρόζα. Άσχετή ένας άνθρωπος για να σωθούν τόσοι που βρίσκονται σκοτωμένοι κάθε μέρα κάτω στους ύπονόμους. Μονάχα έτσι ο Μπαρόζα θα άποκτήση έμπιστοσύνη για να με κάνει συνεταίρο του και να μπορέσω να τον έξοντώσω.

Άλλοίως το μεγαλεπήβολο σχέδιό μου είναι καταδικασμένο σε άποτυχία. Και τότε μιá διέξοδος ύπάρχει για μένα: Να γεμίσω με σφαίρες το άδειο μου κεφάλι. Θα πάρω και τον άρχηγό τής άστυνομίας στο λαϊκό μου! Τρομερές θα είναι οί συνέπειες που θάγη να αντιμετώπιση με την εικονική άπόλυση που τον έπεισα να μου κάνη! "Άν μαθευτή ή συμπαιγνία σ'τή μ' έναν ύφιστάμενό του, πρέπει κι' εκείνος να αυτοκτονήση!

Και συνεχίζοντας τους συλ

λογισμούς και τó παραμιλητό του καταλήγει:

— Άυτή τη φορά πρέπει να αφήσω τους συναισθηματισμούς στην μπάντα. Άφού έγω ο ίδιος παίζω κορώνα—γράμματα τη ζωή μου, θα ήμουν πολύ άνόητος να λογαριάσω τη ζωή των άλλων. Θα έξοντώσω τη συμμορία των ύπονόμων, έστω και αν πρόκειται να έγκληματίσω. Να μη με λένε Κούκ αν δεν καταφέρω να ξεγελάσω το ντέτεκτιβ και να τον ρίξω στο στόμα του λύκου Μπαρόζα! Τί έχω να του θυμηθώ; Τis ειρωνίες, ή τις προσβολές του; "Ύστερα και αυτό που κάνει τώρα άτιμιά δεν είναι; Φτιάχνει συμμορία, μεταιφιέζεται σε Μπαρόζα, κι' έγω δεν ξέρω τίποτα. Φίλος λοιπόν είναι αυτός ή φίδι φαρμακερό;

Τα σχέδια
του Μάξ Μπάρ

Σ ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ λημέρι τους ο ντέτεκτιβ και ή δημοσιογράφος μεταμφισσμένοι, ο ένας σε Μπαρόζα και ή άλλη σε Γιολάντα, άκούνε το πρώτ' τις άστυνομικές ειδήσεις του ραδιοφώνου.

— Είδες, Τζίν...

Ή Μεξικάνα τον διακόπτει:

— Είπαμε πώς θα ξεχάσουμε τα Τζιν και τα Μάξ, άγαπητέ «Μπαρόζα». Άκόμη και μόνοι μας όταν είμαστε.. Κακοσυνηθίζουμε και θα σου ξεφύγη καμμιά φορά να με πής Τζιν και μπροστά σε κά

Τὸ φάντασμα ἔρχεται ἀπὸ πίσω καὶ κτυπάει τὸν Μπέριμαν
στὸ κεφάλι.

ποιον πού νὰ μὴ πρέπει. Κα-
τάλαβες;

— Ναί, «Γιολάντα»!

Καὶ συνεχίζει:

— Τὸ ραδιόφωνο δὲν ἀνα-
φέρει σήμερα τὴν ἀνεύρεσι
κανενὸς πτώματος στοὺς ὑ-
πονόμους. Ἀλλά, γιὰ πές
μου, γιατί σκάρωσες αὐτὸ τὸ
μασκάρωμα, τὸ δικό σου καὶ
τὸ δικό μου;

Ὁ Μάξ Μπῶρ τῆς ἐξηγεῖ
μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ σχέ-
διό του...

Ὁ Μπέριμαν αἰχμάλωτος

ΤΗΝ ΑΛΛΗ νύχτα ὁ ἐπι-
θεωρητὴς Μπέριμαν —
τώρα ἔερωμε πιά πὼς
δὲν ἔχει καθαιρεθῆ— ξανακα

τεβαίνει στὶς ὑπόγειες σή-
ραγγες τῶν ὑπονόμων. Εἶναι
ἀποφασισμένος ὅπωςδήποτε
νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετο
τῆς ψευδοσυμμορίας τοῦ Μάξ
Μπῶρ, πού λογαριάζει νὰ τὸν
ἀνταλλάξῃ μὲ τὴν εὐνοια καὶ
τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ τρομε-
ροῦ Μπαρόζα.

Ἀρχίζει νὰ ἀφουγγράζε-
ται τὰ στόμια τῶν ὀχεταγω-
γῶν, χωρὶς πάλι κανένα ἀπο-
τέλεσμα. Καὶ προχωρεῖ συνε-
χῶς καὶ πελαγοδρομεῖ μέσα
σ' αὐτὸ τὸ σκοτεινὸ κι' ἀτέ-
λειωτο ὑπόγειο λαβύρινθο!

Περνοῦν ἀρκετὲς ὥρες ἔτσι
καὶ κοιτεῦν πιά μεσάνυ-
χτα...

Ξαφνικά, κάνοντας να στρίψει σε μια διακλάδωση των τούνελ πέφτει ξαφνικά πάνω σε μια ένεδρα. Ο Μπέρμιαν έτοιμάζεται για δράση.

— Λαμπρά καί ψηλά τα χέρια! Όποιος δεν τα άνεβάση, πεθαίνει!

Οι τέσσερις συμμορίτες σηκώνουν τα χέρια τους.

— Ποιοί είσαστε έσείς, τους ρωτάει άγρια.

Ένας άπ' αυτούς του άποκρίνεται:

— Άνθρωποι του Μπαρόζα!

— Έκτελώ διαταγή του άοχηγού σας, τους λέει. Χθές τη νύχτα με είχε δεχτή στο ύπόγειο κρησφύγετό του...

Ο συμμορίτης παραξενεύεται:

— Λάθος κάνετε, κύριε. Ο Μπαρόζα δεν δέχτηκε κα νέναν χθές τη νύχτα. Ύστερα το πόστο μας δεν είναι ύπόγειο...

Ο Μπέοιμαν τον άκούει καί το πρόσωπό του παίρνει ξαφνικά έκφραση τρελλής χαράς. Προτείνει πιδ άπειλητικά κατá πάνω τους το πιστόλι καί διατάζει:

— Λαμποά καί... κάτω τα χέρια! Όποιος δεν τα κατεβάση πεθαίνει.

Άπο τη χαρά του δεν ξέρει τί λέει!

Έχει καταλάβει πώς οι άνθρωποι που έχει μπροστά του είναι οι ψευτοσυμμορίτες. Καί ο Μπαρόζα ο άοχηγός τους: ο μεταμφιεσμένος Μάξ Μπώρ! Που δυό νύχτες

τώρα έχει ξεποδριασθή να ψάχνη για να ανακαλύψη το κρησφύγετό του.

Κι' ενώ κάνει αυτές τις σκέψεις οι συμμορίτες τον άφοπλίζουν, λέγοντάς του βανασα:

— Έμπρός... Πάμε, παλιό σκυλο!

Δεν προφθαίνουn όμως να κάνουν λίγα βήματα, όταν γρήγορο ποδοβολητό άκούγεται να πλησιάζη. Τέσσερις άλλοι άνδρες με περίστροφα στα χέρια φθάνουn άλαφιασμένοι:

— Άφήστε τον, φωνάζουn άγρια. Ο Μπαρόζα θέλει να του πασαδώσουμε τον άνθρωπο αυτόν!

— Ποιός Μπαρόζα; κάνουν με άπορία οι πρώτοι συμμορίτες. Στον Μπαρόζα τον πηνσίνομε καί μείς...

— Τότε άπο δω, φωνάζουn οι δεύτεροι.

— Όχι, άπο δω είναι το πόστο μας φωνάζουn πάλι οι πρώτοι.

Καί αρχίζουn να τοαβάνε με λύσσα τον Μπέοιμαν, για να τον άποσπάση ή μια τετράδα άπο την άλλη.

— Λαμποά! κάνει ο έπιθεωρητής. Κανένα μαχαίρι δεν έχετε. βοέ παιδιά, να μέ... κόμιστε στη μέση;

Το κακό δυωc συνεχίζεται καί οι δυό παρτάτες των συμοορίτων τοαβάνε τα πιστόλια τους καί αρχίζουn να πυροβολούn.

Μια άσττυνομική προίπολος φθάνει τρέχοντας καί οι όκτώ συμμορίτες βρίσκουnται σε λί

γες στιγμές με τὰ χέρια ψηλά.

— Τί συμβαίνει, κύριε ἐπιθεωρητά; ρωτάει τὸν Μπέριμαν ὁ ἐπικεφαλῆς ἀξιωματικός.

Ὁ Κοῦκ τοῦ δείχνει τοὺς τέσσερις πρώτους συμμορίτες:

— Ἐγὼ θέλω νὰ πάω με τὰ «παιδιά» ἀπὸ δῶ...

Καὶ δείχνοντας τοὺς ἄλλους τέσσερις προσθέτει:

— Καὶ αὐτοὶ οἱ «κύριοι» θέλουνε καλὰ καὶ σώνει νὰ πάω με κείνους...

Δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του καὶ οἱ δυὸ ομάδες τῶν συμμοριτῶν, τὸ βάζουν στὰ πόδια πρὸς ἀντίθετες κατευθύνσεις.

Ὁ Μπέριμαν παρατάει τὴν περίπολο καὶ τρέχει σὰν τρελλὸς πίσω ἀπὸ τὴν τετράδα πού τὸν εἶχε πιάσει πρώτη. Ἄν τοὺς χάσῃ, πῶς θὰ μπόρῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ λημέρι τοῦ Μάξ Μπῶρ;

Εὐτυχῶς πού οἱ συμμορίτες δὲν τρέχουν πολὺ γρήγορα καὶ ὁ Κοῦκ ἀνοίγοντας τὰ τεράστια κανιά του, καταφέρνει νὰ τοὺς φθάσῃ:

— Πιάστε με, τοὺς διατάζει. Πιάστε με γιατί θὰ σᾶς συλλάβω ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου!....

Ἐκεῖνοι ὅμως πρὶν τὸν ξαναπιάσουν αὐτὴ τὴ φορά κάνουν κάτι πολὺ πρακτικό: Τὸν κτυποῦν στὸ κεφάλι με τὶς λαβὲς τῶν πιστολιῶν τους καὶ τὸν σωριάζουν ἀνάσθητο κάτω. Ὑστερα τὸν φορτώνεται

Ἡ δημοσιογράφος Τζὶν Ἄστορ

ὁ πιὸ σωματώδης στὴ ράχι του καὶ ξεκινᾶνε βιαστικοί...

Στὸ ἄντρο τοῦ ἄλλου Μπαρόζα

ΕΝΑ κανάτι κρύο νερὸ στὸ πρόσωπο, κάνει τὸν ἀνάσθητο Μπέριμαν νὰ συνέλθῃ. Κυττάζει με ἀπορία γύρω του καὶ βλέπει πῶς βρίσκεται σ' ἓνα ἰσόγειο εὐρύχωρο δωμάτιο με κλεισμένο τὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα.

Μέσα σ' αὐτὸ βρίσκονται οἱ τέσσερις συμμορίτες. Καὶ μπροστά του στέκει βλοσυρὸς ἓνα Μπαρόζα, ἴσως καὶ ἀπαράλλαχτος με τὸν ἄλλον πού εἶχε συναντήσει: τὴν προηγούμενη νύκτα.

— Ἐ, Μπέριμαν, τοῦ κά-

νει με σαρκασμό. Από την άστυνομία σε πετάξανε με τις κλωτσιές. Τι ζητάς λοιπόν και τριγυρίζεις στον ύπνομο;

Ο Κούκ τόν κυττάζει και χαμογελάει:

— Έσένα ζητούσα κύριε... Μάξ Μπώρ, του άπσκρίνεται. Άφησέ τα λοιπόν αυτά και μένα δέν με γελάς... Χθές τή νύχτα ήμουνα με τόν Μπαρόζα!

Έκεινος παρατάει τò βλοσυρό ύφος του και χαμογελάει φιλικά:

— Με κατάλαβες λοιπόν, Κούκ; Ω, μα είσαι φοβερός άνθρωπος! Ξέρεις πόσοι ξεγελαστήκανε με τή μεταμφίεσί μου;

Ο έπιθεωρητής βλέπει ξαφνικά και καθυστερημένα πώς μέσα στο δωμάτιο βρίσκεται και μιá γυναίκα.

— Βρέ Τζίν, τής λέει. Πώς τὰ κατάφερες νά γίνης ίδια και άπαράλλαχτη με τή Γιολάντα;

Η νέα όμως δέν προφταίνει νά του άποκριθῆ γιατί ó σύντροφός της ρωτάει:

— Λοιπόν, Κούκ; Ποιός καλός άέρας σ' έφερε κατά τὰ λημέρια μας;

— Έμαθα πώς βρίσκεσαι εδώ, Μάξ. Δέν ξέρω τò λόγο που σ' έκανε νά σκαρώσης αυτή τήν ψευτοσυμμορία. Φαντάζομαι όμως πώς ó σκοπός σου θα είναι νά έξοντώσης τόν Μπαρόζα. Έτσι;

— Φυσικά...

— Ξέχασα λοιπόν τις παρεξηγήσεις μας, και ήρθα νά

σε βοηθήσω, αγαπητέ φίλε! Χθές τυχαία άνεκάλυφα τò κρυφό ύπόγειο λημέρι τού άπαισίου άρχισυμμορίτη. Άν δέν τò ξέρης, και θέλεις νά συναντηθῆς και νά χτυπηθῆς μαζί του, μπορώ νά σε πάω και αυτή τή στιγμή... Πάμε λοιπόν; Στη βράσι κολλάει τò σίδερο, που λένε.

Τὰ μάτια του δεύτερου Μπαρόζα λάμπουν από άγρια χαρά καθώς τόν ρωτάει:

— Βρίσκονται πολλοί μέσα στο πόστο του;

Ο Μπέριμαν, που θέλει νά τόν παρασύρη για νά τόν παραδώση στο Μπαρόζα, τόν καθησυχάζει:

— Μπάσα! Μονάχα αυτός και ή Γιολάντα. Οι συμμορίτες του μένουν στο ύπγειο του πλαινού κτιρίου! Μέχρι νάρθουν για βοήθεια, έμεις θάχουμε τελειώσει τή δουλειά μας... Πάμε λοιπόν, Μάξ;

— Πάμε...

Στò στόμα
του λύκου

Σ ΤΟ ΥΠΟΓΕΙΟ άντρο του Μπαρόζα που ó Μπέριμαν είχε έπισκεφθῆ χθές τή νύχτα, μεγάλες προετοιμασίες γίνονται. Οι τέσσερις συμμορίτες του, που είχαν γυρίσει ύστερα από τήν περιπέτειά τους με τούς άλλους τέσσερις που είχαν άρτάξει τόν έπιθεωρητή, έχουν πῆ τὰ καθέκαστα στον άρχηγό. Κι' αυτός ξέροντας πώς ó Μπέριμαν θα του φέρη σε λίγο τόν αντίπαλό του, άπο

φαορίζει να μη τὸν δεχθῆ ἐκεῖ.

Καὶ νά: ὁ Κούκ δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσῃ μπροστὰ στὸ στόμιο τοῦ ὀχεταγωγοῦ ποὺ ὀδηγεῖ στὸ κρησφύγετο τοῦ ἀπαίσιου ἀρχισυμμοριτῆ.

— Ἐδῶ εἶναι Μάξ, λέει στὸ συνοδὸ του. Οἱ ἄνθρωποι σου ποὺ μᾶς ἀκολούθησαν, νὰ κρυφτοῦν κάπου ὀπόμερα καὶ νὰ περιμένουν. Ἄν τοὺς χρειαστοῦμε, θὰ βγῶ ἐγὼ ἔξω νὰ τοὺς καλέσω. Καὶ πλησιάζοντας τὸ στόμα του στὸ ἄνοιγμα τοῦ σωλήνα, φωνάζει σιγά:

— Ἔ, Μπαρόζα... Ἐγὼ εἶμαι, ὁ Μπέριμαν. Ἔρχομαι μ' ἕναν καλὸ φίλο ποὺ θέλει νὰ σοῦ μιλήσῃ γιὰ κάτι πολὺ σοβαρό. Πέταξε τὸ σχοινὶ νὰ μᾶς τραβήξῃ ἔπάνω.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ γνωστὸς θόρυβος τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς ποὺ κατρακυλάει, ξανακουγεται. Καὶ σὲ λίγο φθάνει καὶ σταματάει μπροστὰ τοὺς στὸ ἄνοιγμα τοῦ ἀποχετευτικοῦ σωλήνα.

Ὁ δεῦτερος Μπαρόζα ἐνεργεῖ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα:

Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ μικρὴ ὠρολογιακὴ βόμβα, γυρίζει τὸ ρυθμιστὴ τῆς καὶ τὴ δένει στὸ καλῶδιο τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς.

Ὁ Μπέριμαν βλέπει ὅλες αὐτὲς τὶς κινήσεις καὶ καταλαβαίνοντας πῶς ἡ ἐξόντωσι τοῦ Μπαρόζα καὶ τῆς συμμορίας του μὲ τὴν ὠρολογιακὴ βόμβα, θὰ δοξάσῃ τὸν Μάξ

Μπαρ, ἀρπάζει μὲ βιάσι τὸ καλῶδιο, τὸ σπαζεῖ τραβώντας το μὲ δύναμι καὶ πετάει ὅσο μπορεῖ πιὸ μακριὰ τῆ βόμβα μαζί μὲ τὴ φωτογραφικὴ μηχανή.

Ταυτάχρονα τοῦ ξεφεύγει καὶ φωνάζει στὸ σωλήνα εἰδοποιώντας τὸν κακούργο:

— Τὸ νοῦ σου Μπαρόζα, θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ!

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά ποὺ δέχεται στὸ πρόσωπο, κάνει τὰ μάτια του νὰ δούν... φαντασμαγορικὰ βεγγαλικά. Ὁ δεῦτερος Μπαρόζα τὸν εἶχε κτυπήσει μὲ φοβερὴ λύσσα καὶ μανία.

Μὰ ὁ Μπέριμαν δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μπορεῖ κανένας νὰ τοὺς κακαμεταχειρίζεται χωρὶς συνέπειες.

— Λαμπρά! μουγγρίζει σὰν πληγωμένο θερίο καὶ τοῦ ἀνταποδίδει τὴ γροθιά στὸ πρόσωπο, μὲ μεγαλύτερη ὀρμὴ καὶ δύναμι!

Τὴν ἴδια στιγμὴ τρομακτικὴ ἔκρηξις ἀντηχεῖ στὴν ὑπόγειαν θολωτὴ σήραγγα.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Μπέριμαν τινάζοντας τὴν ἀνοικονόμητη χερούκλα του, εἶχε καταφέρει νὰ πετάξῃ ἀρκετὸ μακριὰ τὴν ὠρολογιακὴ βόμβα. Καὶ δὲν τοὺς κτύπησαν παρὰ μόνον ἅ τὰ νερὰ τοῦ βούρκου ποὺ τινάζονται στὸν ἀέρα.

Στὸ μεταξὺ οἱ τέσσερις συμμοριτῆς τοῦ ψευτομπαρόζα ποὺ εἶχαν τραβηχθῆ σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι, ἀκοῦνε τὴν ἔκρηξι καὶ τρέχουν νὰ βοηθήσουν τὸν ἀρχηγὸς τους.

Μὰ δὲν προφθαίνου νὰ κάνουν μερικά θήματα ὅταν, σὰν δαίμονες τῆς κολάσεως, ξεπετάγονται μπροστά τους ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναίκα. Χύνονται μὲ λύσσα ἐπάνω τους καὶ μιὰ φοβερὴ πάλη ἀρχίζει.

Ὁ δεῦτερος Μπαρόζα παρατάει τὸν Μπέριμαν καὶ βιάζοντας τὸ κλεφτοφάναρό του ρίχνει τὸ φῶς πρὸς τὸ μέρος τους γιὰ νὰ δῆ ποιοὶ εἶναι οἱ ἀναπάντεχοι ἐπιδρομεῖς.

Ὁ Μπέριμαν ἐκμεταλλεύεται κεραυνοβόλα τὴν περίπτωσι τῆς προσοχῆς τοῦ ἀντιπάλου του. Μὲ ἀφάνταστα γρήγορῃ κίνησι τραβάει ἀπὸ τῆ ζώνη του τὸ πιστόλι καὶ τοῦ δίνει ἀμέσως τρομερὸ κτύπημα στὸ κεφάλι:

— Λαμπρά, Μάξι! Ἄλλὰ δὲν ὑποφέρεσαι πιά!

Ἐκεῖνος ποῦ δέχεται τὸ κτύπημα χωρὶς νὰ τὸ περιμένει, βιάζει ἕνα πονεμένο βογγητὸ καὶ σωριάζεται, κάτω βαρὺς καὶ ἀναίσθητος.

Λίγο πρὶν πέρα ὁ ἀγνωστος ἄνδρας μὲ τὴ γυναίκα, ἐξακολουθοῦν νὰ κτυπιῶνται μὲ τοὺς δυὸ μόνο ἀπὸ τοὺς τέσσερις ψευδοσυμμοριτες ποὺ ἔχουν μείνει ὀρθοί.

Ἐπισημὰν παρατάει τὸν ἀναίσθητο ἀντίπαλό του καὶ τρέχει κοντὰ τους περίεργος.

Τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ τὸ ἄγνωστο ζευγάρι σωριάζεται κάτω καὶ τοὺς δυὸ τελευταίους ἀντιπάλους του.

Ὁ ἐπιθεωρητῆς μὲ μόλις φθάσει πολλὸ κοντὰ καὶ ξεχωρί-

ζει στὸ μισοσκοτάδο τὰ πρόσωπα τοῦ ἄνδρα καὶ τῆς γυναίκας, μένει ἀπότομα ἀκίνητος σὰ νὰ τὸν κτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Γιὰ λίγες στιγμὲς τοὺς κτυᾷ μὲ μάτια ἔτοιμα νὰ ξεπεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους:

Ἐνῶ νόμιζε πὼς πρὶν λίγο εἶχε κτυπήσει στὸ κεφάλι καὶ σωριάσει ἀναίσθητο κάτω τὸν Μάξι Μπάρζα, μεταμφιεσμένο σὲ Μπαρόζα, τὸν ἀντικρῦζει τώρα μπροστά του ὀλοζώντανο, μαζί μὲ τὴ Τζίν Ἀστον.

— Σατανά, τοῦ φωνάζει ἄγρια, μὲ μόλις συνέρχεται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωσι. Πᾶλι ἤρθες νὰ μοῦ χαλάσης τὴ δουλειά; Πάντα ἐμπόδιο λοιπὸν θὰ βρίσκεσαι μπροστά μου;

Καὶ πρὶν προλάβουν ἐκείνοι νὰ τὸν συγκρατήσουν, τοὺς δίνει ἀπὸ ἕνα τρομερὸ κτύπημα στὰ κεφάλια μὲ τὴ λαβὴ τοῦ πιστολίου ποῦ κρατᾷ.

Ὁ ντέτεκτιβ καὶ ἡ δημοσιογράφος χάνουν τὶς αἰσθήσεις τους καὶ σωριάζονται κάτω.

Τὴν ἴδια στιγμῇ ὁμοῦ κάποιος ἀγνωστος σκεπασμένος μὲ ἄσπρη κουκούλα σὰν φάντασμα, φθάνει ἀθόρυβα πίσω του καὶ μ' ἕνα χοντρὸ ξύλο ποῦ κρατᾷ στὸ χέρι, τὸν κτυπάει κι' αὐτὸς στὸ κεφάλι. Ὁ Μπέριμαν πέφτει καὶ μένει ἀκίνητος κάτω, ἐνῶ τὸ «φάντασμα» σκυβοντας τραβάει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ζευγάρι χειροπέδες. Ξαναγαυρίζει ἀμέσως πίσω, φθά-

νει εκεί που βρίσκεται πεσμένος ο δεύτερος Μπαρόζα, ξανασκύβει και τις περνάει στα χέρια του... *Υστερα φεύγει τρέχοντας και έξαφαι νίζεται στο βάθος της υπόγειας σήραγγας...

* * *
 Όταν φθάνουν οι άνδρες της αστυνομικής προπόλου, συνφερόνουν τον Μπέριμαν, τη Τζίν και τον Μάξ Μπώρ και περνάνε χειροπέδες στους τέσσερις αναισθητους συμμορίτες.

Ο επικεφαλής δείχνει στον Μπέριμαν τον Μπαρόζα που στο μεταξύ έχει συνέλθει και του αναφέρει:

— Αυτόν τον βρήκαμε με χειροπέδες, κύριε επιθεωρητά.

Ο Κοκ ρωτάει χαμένα:

— Λαμπρός, παιδί μου! Άλλα ποιός είναι αυτός ο κύριος;

Στην ερώτησή του αποκρίνεται ο Μάξ Μπώρ:

— Ο Μπαρόζα, αγαπητέ Μπέριμαν. Ο πραγματικός Μπαρόζα.

Ο επιθεωρητής γυρίζει κυττάζοντας χαμένα και το ντέτεκτιβ:

— Κι' εσύ ποιός είσαι; τόν ρωτάει.

Του αποκρίνεται τώρα η Τζίν.

— Ο ψευτο - Μπαρόζα, μαίτρ! Και γώ ή ... γοητευτική Γιολάντα. Μάξ ξέχασες από χθές τη νύχτα που συναντηθήκαμε μεταμφιεσμένοι;

Ο Μάξ Μπώρ σφίγγει θερμά το χέρι του επιθεωρητού:

— Τά συγχαρητήριά μου, Μπέριμαν. Η μεγάλη αυτή αστυνομική έπιτυχία όφείλεται σέ... λάθος δικό σου! Άντι να πάς έμένα στο στόμα του «Λύκου» όπως νάμιζες πώς έκανες, έφερες το «Λύκο» στο στόμα το δικό μου! Χά, χά, χά, χά!...

Ο επιθεωρητής εξακώνει τὰ χείλια του και γι' τὸ νὰ ἀλλάξη κουβέντα ρωτάει:

— Και μένα ποιός με χτύπησε από πίσω στο κεφάλι; Μήπως ο ίδιος που φόρεσε τις χειροπέδες και στον Μπαρόζα;

Η ερώτησή του μένει χωρίς απάντησι. Την ίδια όμως στιγμή ο διαβολεμένος Γιούπυ, που τρέχει αλαφιασμένος για να γοήσει στο διαμέρισμα του Μάξ Μπώρ, μουρμουρίζει:

— Καλά που πήγα! Άν δέν ήμουν ενώ, τίποτα δέν θά κάνανε μονάχοι τους. Άσε που θά μου φάνε και τὰ λύτρα!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Αποκλειστικότητας: Γεν. Έκδοτικοί Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

ΔΕΚΑ 13 ΤΡΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 — 'Αριθ. 4 — Τιμή δραχμαὶ 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Δ/ντής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΑΛΛΟΤΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

έχουν κυκλοφορήσει αστυνομικά άναγνώσματα με τή ζωή, τή δράσι και τίσ περιπέτειες του διάσημου 'Ελληνοαμερικανού ντέκτετιβ

ΜΑΞ ΜΠΩΡ

και τής θρυλικής Μεξικανής δημοσιογράφου

ΤΖΙΝ ΑΣΤΟΡ

με τόν άπερίγραπτο άστυνομικό έπιθεωρητή ΜΠΕΡΙΜΑΝ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

θα κυκλοφορήσ η ένα πραγματικό άριστούργημα του «ΔΕΚΑΤΡΙΑ», που έχει τήν πρώτη κυκλοφοσία σε όλόκληρη τήν 'Ελλάδα, με τόν τίτλο:

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΔΗ

Συγγραφεύς ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Κανένas δέν πρέπει να μείνη χωρίς να τὸ διαβάσ η.

ΑΝΘΡΩΠΕ! ΓΥΡΝΑ ΣΤΗ ΓΗ ΣΟΥ.

ΚΑΙ ΣΕ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ
ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΤΟΥ ΑΡΧΝΕΙ
ΠΙΣ ΤΟΝ
ΠΑΓΩΜΕΝΟ
ΠΛΑΝΗΤΗ...

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ ΠΑΙΡΝΕΙ
ΣΗΜΑΤΑ ΑΠΟ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΟ
ΠΛΑΝΗΤΟΠΛΟΙΟ ΑΡΕΙΑΚΗΣ
ΠΡΟΒΛΕΥΣΕΩΣ...

ΜΕ ΤΗΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ Ο ΤΖΟΝ
ΜΠΑΡΤΟΝ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟ-
ΡΙΑ ΤΟΥ...

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ
ΚΑΝΗΣ ΠΑΘΟΣ
ΣΤΙΣ ΔΙΑΤΙΣΤΟ-
ΣΕΙΣ ΣΟΥ...

ΠΑΘΟΣ ΕΠΕΙΤΑ
ΑΠΟ ΤΟΣΕΣ
ΑΠΟΠΕΙΡΕΣ
ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΜΟΥ
ΤΙ ΑΛΛΗ ΕΞΗΓΑ-
ΣΗ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ
ΔΩΣΗ ΚΑΝΕΙΣ;

ΠΑΝΤΟΣ ΠΡΙΝ ΔΩΣΗΣ ΑΝΑΦΟΡΑ
ΣΤΗ ΓΗ ΑΚΟΥΣΕ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ...
Ο ΑΡΧΗΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕ ΕΜΠΟΡΙ-
ΚΑ ΜΕ ΤΗ ΓΗ ΣΤΟΝ 21^ο ΑΙΩΝΑ,
ΚΑΙ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΕ
ΗΤΑΚ ΠΡΟΓΟΝΟΣ ΜΟΥ... ΗΤΑΝ
Ο 20-ΚΟΥΜ

